

Všechno lepší v novém roce, milí čtenáři!

SLOVANSKÁ VZÁJEMNOST

Zakladatel profesor Ing. Břetislav Chvála, doktor technických věd (DrSc.)

MĚSÍČNÍK SLOVANSKÉHO VÝBORU ČR

ROČNÍK XIX

ČÍSLO 204, PROSINEC 2016

CENA 10 Kč

Sportovní a kulturní život Luhanské lidové republiky

Luhanská lidová republika (LLR) žije ve vnitrozemí běžným mírovým životem, i když se i zde samozřejmě promítá válečný stav s Ukrajinou. Zajímaly mě mj. zdejší sportovní možnosti dětí. Sportovní oddíly v celé republice jsou soustředěny hlavně v dětských a mládežnických sportovních školách.

Je nutné připomenout, že děti se v těchto školách věnují sportování zdarma a trenéři a cvičitelé pracují jako dobrovolníci

také zdarma. A v Alčevsku jsou dvě sportovní školy. Ve sportovní škole č. 1 se děti věnují sportovní gymnastice, boxu, basketbalu, volejbalu a stolnímu tenisu. Ve sportovní škole č. 2 pak hlavně fotbalu a plavání. Kromě sportovních škol se děti mohou sportu věnovat v kroužcích na školách.

Alčevské gymnastky

Oddíl sportovní gymnastiky v Alčevsku byl založen v roce 1954. Dříve byli v oddíle i gymnasté, nyní jen gymnastky. Za uplynulých 62 let dosáhli sportovci významných úspěchů. Největšího Kristina Saňkovicová (3. místo na mistrovství

Ukrajiny v roce 2011, 12. na ME 2010). V oddílu působí trenéři Valerij Navažilov (od r. 1969), Maja Kochanijová (od r. 1966, pochází z Doněcku, kde trénovala s olympijskou vítězkou Polinou Astachovovou). Naděžda Truchanovová (od r. 1970) a Natalija Kiriljuková (od r. 1990, trénovala K. Saňkovou, nyní Mášu Mogilnou). Podmínky jsou skromné. Ve sportovní hale mají k dispozici jen polovinu sálu, druhou využívají boxeři. Nemají k dispozici i koně na přeskok, jedna tyč bradel je nahrazena vodovodní trubkou. Mnohé dobré gymnastky odcházejí do Luhansku, kde mají lepší podmín-

ky. Nejlepší současné gymnastky – mistryně Alčevsku a druhé na mistrovství LLR v jednotlivých věkových kategoriích jsou: 14 let: Liza Skipová, kandidátka na mistryni sportu. 13 let: Natalija Kušnirová. 12 let: Káťa Beglovová. 11 let: Káťa Legejdová. 10 let: Máša Mogilná. Z mladších gymnastek je talentem 7letá Olga Chaljepová.

Bohužel gymnastky, stejně jako všichni sportovci a lidé z Donbasu, nemohou kromě Ruska vyjít nikam do zahraničí. Pasy a víza se vydávají v Kyjevě a „teroristům“ či „separatistům“ z Donbasu vydávány nejsou. A tak se gymnastky zúčastňují závodů v LLR a DLR, brzy snad v Rusku. Trenéři projeví zájem o spolupráci s některým oddílem sportovní gymnastiky v ČR. Trenéři i děvčata by si mohli dopisovat, alčevský oddíl by rád přivítal český oddíl sportovní gymnastiky na závodech v Alčevsku.

Cyklistická jízda

Na podporu cyklistiky v rámci oslav Dne horníků 20. srpna proběhla v Krasnodonu cyklistická jízda. Vedla kolem všech krasnodarských šachet. Dojezd byl na náměstí Mladé gardy, kde cyklisty přivítal starosta a zazpívaly a zatančily jim děti z krasnodonských škol.

Atletický čtyřboj

Uspořádal jsem pro děti z 5. a 6. třídy 13. školy v Alčevsku atletický čtyřboj. Pro velký úspěch se pak konal ještě jednou. Děti soutěžily na školním hřišti v bězích na 50 a 300 m, ve skoku z místa a v hodu míčkem. V 1. čtyřboji zvítězili Vladík Larionov a Nasfa Senčišinová (oba 5. třída), ve 2. čtyřboji Edik Kaskov (6. tř.), Vladík Larionov (5.) a Vika Michajlenková (5.). Děti dostaly diplomy a sladké odměny.

(Pokračování na s. 8)



SV ČR spolu se zástupci vlasteneckých organizací České republiky vzpomněli 28. října na pražském Loretánském náměstí 98. výročí vzniku samostatné Československé republiky. Při této příležitosti položili kytky k soše prezidenta Edvarda Beneše. Na vedlejším snímku předseda SV ČR docent Jan Minář.



Foto – Eva Holečková

Zpráva pro II. celostátní konferenci k regionálním dějinám, konané 29. a 30. října 2016 v Čelákovcích

Slovanský výbor České republiky se sídlem v Praze. Jeho úkolem je rozvíjení myšlenky slovanské vzájemnosti a spolupráce slovanských národů a národností ve všech oblastech lidské činnosti zejména vědecké, kulturní, hospodářské a osvětové vzdělávací. Přispívá k zajišťování vzájemné informovanosti spolupracujících organizací domácích i zahraničních. Navazuje na myšlenky Slovanského sjezdu z roku 1848 a následné orientace vyplývající z jednání Vseslovanského sjezdu v roce 1998 v Praze.

Nejbližší slovanské národy dosáhly, zvláště v posledních dvou stoletích, významných úspěchů. Získaly vlastní samostatné státy, které uhájily ve dvou světových válkách ve století 20. Vítězstvím nad nacistickým Německem ve 2. světové válce uhájily své přežití a zachránily i další evropské národy. K těmto historickým vítězstvím významně přispěla nezištná, bratrská spolupráce a vzájemná podpora slovanských národů.

Slovanský výbor ČR byl potvrzen 24. 4. 1998, kdy byl do Prahy svolán 7. všeslovanský sjezd, 150 let od prvního Slovanského sjezdu v Praze v roce 1848 svolaným Františkem Palackým.

Slovanský výbor ČR vyvíjí rozsáhlou činnost. Pravidelně pořádá krajské a celostátní aktivity, předsednictvo se schází pravidelně každý měsíc, celostátní rada každé čtvrtletí. SV ČR pořádá setkání, besedy a přednášky s významnými osobnostmi. Významnou činností Slovanského výboru ČR je vydávání měsíčníku Slovanská vzájemnost, který vychází pravidelně již 19 let.

V něm si čtenáři přečtou mnoho zajímavostí, které se jinde nedozvědí. Od vydávání čtyř stránek jsme ho rozšířili na stran osm a z původního čísla 100 odběratelů máme nyní přes 600 čtenářů.

Slovanský výbor ČR působí ve všech krajích České republiky, máme své zástupce téměř ve všech okresech. Naši členové se scházejí, účastní se různých akcí pořádaných s námi spolupracujícími organizacemi, učí se ruštinu, sázejí „Slovanské lípy“, vydávají sborníky a mnoho dalších aktivit.

Významná je mezinárodní činnost SV ČR. Je členem Mezinárodní slovanské rady, společného orgánu slovanských organizací slovanských států a národů nyní se sídlem v Kyjevě. Mezinárodní slovanská rada pořádá každé čtyři roky mezinárodní slovanský sjezd. Od sjezdu v Praze v roce 1998 se konaly další sjezdy v Moskvě, Minsku, Kyjevě. Dle potřeby se také scházejí pouze de-

legáti z jednotlivých států, např. západní Slované, jejichž setkání jsme organizovali my. Mezinárodní slovanská rada se schází 1-2krát ročně v jednotlivých slovanských zemích k řešení současných otázek vnitřní mezinárodní politiky slovanského světa. V Mezinárodní slovanské radě jsou zastoupeni tři delegáti z každé slovanské země, my máme místopředsedu doc. RNDr. Jana Mináře, DrSc., a dva členy Vladimíra Mlejneckého a Evu Holečkovou.

Považujeme naši práci za velmi užitečnou a důležitou, zvláště v současné době, kdy se ničí vztahy s Ruskem, slovanství se odsuzuje a jsme označováni za nacionalisty.

Vzhledem k nedostatku času přednět naši zprávu na vaší konferenci, dovoluji vám popřát vám všem hodně zdraví ve vašem jednání!

doc. RNDr. Jan Minář, DrSc.,
předseda SV ČR

Žádáme odvolání ministra kultury Hermana!

Slovanský výbor ČR, z.s., vyjadřuje zásadní nesouhlas s činy a vyjádřeními současného ministra kultury Daniela Hermana, který ne soukromým, ale oficiálním přijetím tibetského dalajlámy a dalšími jeho vyjádřeními v této věci závažně poškodil státní zájmy České republiky.

Považujeme za nepřijatelné jeho prosazování soukromých zájmů v případě jeho „strýce“, dlouholetého občana Kanady pana Bradyho.

Jako zcela nepřijatelné hodnotíme účast tohoto ministra české vlády na shromáždění tzv. Sudetoněmeckého landsmanšaftu a jeho

potomků. Rozhodnutím spojenců ve 2. světové válce byli ti Němci ze střední Evropy odsunuti. Tato organizace nadále usiluje o revizi výsledků nejhroznější války v dějinách lidstva, vyvolané nacistickým Německem.

Lze vyjádřit podivení, že tento odsouzený katolický kněz, člověk, který nedodržel svůj vlastní slib, je představitelem Lidové strany (KDU-ČSL) ve vládě ČR.

Žádáme proto odvolání současného ministra kultury Daniela Hermana, který místo služby národu a státu je hrubým způsobem poškozující. Slovanský výbor ČR, z.s.

Atentát britským očima

Pro světové premiéře na zahájení letošního Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary a po londýnské mezinárodní premiéře vstoupil i do českých kin film britského scenáristy a režiséra Seana Ellise Anthropoloid. Píše o tom recenzentka Práva Věra Míšková.

Ellis se tématem zabýval řadu let, a jak bylo zřejmé z tiskové konference ve Varech loni před natáčením, nastudoval a pochopil vše, co se atentátu na zastupujícího říšského protektora pro Čechy a Moravu Reinharda Heydricha týkalo. Společně s Anthonyem Frewinem napsal scénář k filmu. Logicky tedy padla za obět nebo byla pozměněna některá fakta (tím hlavním jsou chvíle bezprostředně po seskoku parašutistů na české území), některé motivy byly patrně přizpůsobeny pro filmově atraktivnější a širšímu, zejména zahraničnímu publiku dostatečně přístupné vyprávění.

Do hlavních rolí parašutistů Jana Kubiše a Jozefa Gabčíka Ellise obsadil dva velké fešáky Cilliana Murphyho a Jamieho Dornana, z nichž ten první je sice výrazně lepší herec, ale druhý má zase pro film výhodu celosvětového věhlasu díky Padesáti odstínům šedi.

Dobrymi hereckými partnerkami jsou jim Aňa Geislerová a Charlotte Le Bonová, byt právě jejich milostný vztah s parašutisty patří k těm méně uvěřitelným pasážím scénáře. Možná i proto, že rozdělení děje do dvou částí (příprava atentátu a pak aktu samotného a ukrývání se před nacisty po něm) je z hlediska vyprávění nevyvážené. První část i vztahů jak mezi aktery, tak uvnitř odboje, druhá mohla být naopak o něco stručnější. Samotný atentát je sice natočený brilantně

a obléhání kostela Cyrila a Metoděje nabídné divákům výborné akční scény, ale zejména délka obléhání jde na úkor větší hloubky první části.

Závěrečnou lyriku, která bude na české diváky možná působit až kýčovitě, přičtěme na vrub právě tomu, že Ellis nemyslel na především české publikum, ale chtěl natočit film, s nímž pronikne tato ojedinělá událost v historii celé druhé světové války do většího mezinárodního povědomí.

Češi starší i střední generace mohou mít s filmem určitý problém, protože mnohé je známo z české školní výuky, mnohé z výborného, ovšem zcela jinak pojatého a přes padesát let starého Sequensova filmu Atentát. Ten ale většina dnešních mladých skoro jistě nezná.

A Brit Ellis předkládá vlastní, tedy zahraniční pohled, natočený současnou filmovou řečí. Navíc je to jeho pohled na událost, která byla v různých etapách českých poválečných dějin jak v oficiálních výkladech, tak v povědomí jednoho každého člověka vnímána kontroverzně, a je tedy dobré se k ní i v jiném než jen českém kontextu vrátit.

Na jedné straně strašlivé nacistické represálie po Heydrichově smrti, tisíce bez soudu popravených lidí, vyhlazení Lidic a Ležáků, vyvraždění velké části české inteligence.

Na straně druhé ale nepochybnitelný fakt, že atentát na Heydricha byl považován za nejvýznamnější odbojový čin v okupované Evropě a měl takový ohlas, že nejen Británie a Francie, ale tehdejší spojenci hitlerovského Německa Itálie odvolaly své podpisy pod mnichovským diktátem. A že Čechy a Morava díky tomu nebyly po válce vnímány jako součást poraženého Německa. (SV)



Snímek z Plzně z odhalení Památníku Čechům vyhnáným z pohraničí v roce 1938

U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA ● U NÁS DOMA

Třídní boj o církevní restituce

Často se mě přátelé ptali, proč v našem státě dopadly církevní restituce tak, jak dopadly. A když jsem jim odpovídal – je to výsledek třídního boje – nevěřili mi. Tak jak to tedy je? Proč trvám na tom, že církevní restituce jsou výsledkem třídního boje?

Za prvé, protože listopadový převrat roku 89 nezrušil třídní společnost. Ba právě naopak. Tento převrat naši třídní společnost propastně prohloubil tak, až to došlo ke statistickým bezzemkům, nezaměstnaných a bez-

Osud Rusínů je nám lhostejný?

Část našich spoluobčanů opakovaně připomíná opětovné připojení Tibetu k Číně v roce 1950. Historická fakta přitom zůstávají stranou. Je důležité doplnit, že Tibet patřil Číně až do roku 1911. Tehdy Tibet jednostranně vyhlásil samostatnost ve stavu zmatku, kdy zaniklo čínské císařství dynastie Qing, byla vyhlášena republika, došlo k občanské válce a japonské okupaci. Obsazení v roce 1950 bylo tedy obnovou svrchovanosti Číny nad Tibetem. Velmi těžké období, které následovalo, tehdy bez výjimky zažívala celá Čína. Od té doby se však podmínky změnily. V současné době mají Tibetané své školy, noviny i jiná národnostní práva. Hospodářsky i společensky dříve velmi zaostalá oblast požívá nyní výhod hospodářského rozmachu Číny.

Daleko blíže než Čína je nám však Podkarpatská Rus, až do roku 1945 součást Československa. Po osvobození Rudou armádou v roce 1945 byla připojena k Sovětskému svazu a nyní je součástí Ukrajiny. Rusínská národnost byla tvrdě potlačena a nahrazena ukrajinskou. Jakákoliv propagace rusinství, stejně tak jako připomínka československého období byla trestána léty věznění a nucených prací.

Na Ukrajině se však podmínky nezměnily. Ukrajina je dnes jediným státem, který Rusíny neuznává. Školství, úřady, sdělovací prostředky, knihy, názvy měst, vesnic a ulic v dnešní Zakarpatské oblasti Ukrajiny – vše až na výjimky zůstává ukrajinské. Mateřský jazyk Rusínů může být ve školách vyučován jen jako dobrovolný předmět.

Obtížné hospodářské podmínky na Podkarpatské Rusi není třeba příliš popisovat. Všichni víme, že mnoho zdejších mužů a žen je nuceno hledat práci v zahraničí, také u nás. Často se jedná o vzdělané lidi, kteří však pracují na stavbách, v zemědělství, jako uklízečky nebo prodavačky apod.

Ostatní státy, kde Rusíni žijí, tzn. Slovensko, Česká republika, Polsko, Maďarsko, Rumunsko a další, rusínskou národnost postupně uznaly. Na Slovensku byl rusínský jazyk kodifikován v roce 1995. V Prešově působí Ústav rusínskému jazyka a kultury Prešovské univerzity, zdejší Divadlo Alexandra Duchoviče je jediným profesionálním divadlem na světě, které hraje v rusínštině. Právě Rusíni z východního Slovenska po převratu v roce 1989 stanuli v čele rusínské obrození, podnítili založení Světového kongresu Rusínů. 28. října jsme si připomněli založení samostatné Československé republiky. Některá historická fakta však opět zůstávají stranou. Politici, novináři i řečníci na shromážděných zapomínají, že součástí prvorepublikového Československa byla i Podkarpatská Rus a našimi spoluobčany byli i Rusíni. Chci se zeptat, zajímá obyvatele České republiky osud Rusínů? Zajímá nás, jestli budou národnostní práva konečně přiznána také našim bývalým spoluobčanům, obyvatelům někdejší Podkarpatské Rusi? Ti nikdy zápas o svá národnostní práva a identitu nevzdali! Tato záležitost se týká nás bezprostředně, je pro nás srozumitelná, je součástí našich dějin a Rusíni žijí také mezi námi.

MILOŠ MALEC

Stranu 1 připravil a rediguje Zdeněk Hoření, stranu 2 Jan Jelínek.

domovců na jedné straně, a k solárním, uhelným a jiným baronům na straně druhé.

Za druhé, církevní restituce jsou výsledkem třídního boje naší znovu rozkastované společnosti, protože nejsou de facto restitucemi, nýbrž restauracemi dávno politicky zrušeného stavu z roku 1918 – což si většina naší společnosti stále ještě neuvědomila nebo nepřiznala. Stav, aby církev římská (právě o tu zde de facto jde, ostatní církve jsou jen bezvýznamné přírůvky z hlediska majetkového) nakonec vlastnila většinu půdního fondu v republice (!), a to jako subjekt de facto jiného, zahraničního vlastníka, dokonce jiného státu (!) Vatikánu, zde nemá obdobu od dob pobělohorských konfiskací. Tento stav si také uvědomovali čtyři soudcové Ústavního soudu, kteří z podstaty nesouhlasili s uzákoněním těchto restitucí. Jenže bylo jich málo, byli přehlasováni. Politika opět zvítězila nad právem, nadpráví ve prospěch církve římské a některých dalších (ne všech), bylo označeno za nápravu domnělých i skutečných křivd.

Za třetí, ústavní expert Karlovy univerzity na ústavní právo, univ. prof. JUDr.

Václav Pavlíček, CSc., upozornil vládu, respektive pana premiéra (pokud jsem byl správně informován), že tento stav lze napravit vyhlášením celostátního referenda, které by mělo vyšší právní sílu a mohlo by zrušit stávající zákon o církevních restitucích. A co se stalo? Pan premiér socialistické vlády Bohuslav Sobotka, pokud jsme správně informováni, takové řešení odmítl.

Socialista nebo katolík? Je známo, že pan premiér se hlásí ke katolickému vyznání, a pokud je informace o jeho odmítnutí nápravy církevních restitucí správná, pak tímto svým postojem nahlá nově spáchané křivdy na republice i na celém národu ve prospěch římské církve. Neboť jak jinak lze nahlížet na rozhodnutí parlamentu navrátit církvi římské tak obrovský majetek, o jakém se ani znárodnovatelům nikdy nesnilo, a převést jej de facto pod pravomoc zahraničního subjektu? Co se napravilo? Napravilo se vlastnictví církevního majetku z doby po roce 1948? Nikoli, šlo se daleko před tento rok, snad až do dob předjosefinských. A tomuto skandálnímu stavu má národ, žijící v republice založené na zásadách Washingtonské dekla-

race, trpně přihlížet? Takže, premiér vlády, která tento katastrofální akt nejen podpořila, ale svým souhlasem i spolukodifikovala, se podle mě zachoval jako věrný syn katolické římské církve uvnitř sekulárních socialistů.

Celý ten nepravdivý slogan: „Co bylo ukradeno, musí být vráceno“, totiž je založen na chybné premise. Na premise, že církvi římské bylo všechno ukradeno. Co vše bylo ukradeno? Bylo ukradeno to, co odejmulo režim po roce 1948 bez právních náležitostí – a nic víc! Jen toto mělo být navrženo, pokud chtěl stát řešit skutečnou křivdu – a nikoli politický dar dalšího majetku, který církvi římské nikdy nepatřil. Proč nepatřil? Církev římská byla totiž jen správcem, nikoli majitelem majetku, které jí odejmulo již rakouské mocnářství, a poté první ČSR podle Washingtonské deklarace.

Na toto vše se moderní „zákonodárci“ doslova a do písmene vykašlali. Správně praví pan profesor Pavlíček v předmluvě ke knize docenta Bedy o velkých majetkových restitucích, že toto vše je součástí demontáže masarykovského státu. Proto

trvám na tom, že takzvané církevní restituce nejsou restituce, nýbrž politické restaurace – a to třídní restaurace. Následky pak si musí zákonodárci a Sobotkova vláda přičíst sami – a správně pravil jistý občan, že je za toto budoucí generace našich potomků budou těžce proklínat. A český národ toto novobělohorské břemeno potáhne na svých bedrech jako ta kobyla v Orwellově, dokud nepadne.

JIŘÍ JAROŠ NICKELLI,
Brno I

Výzva k občanům České republiky

Vážení občané, letos uplyne již 27 let od listopadového převratu v roce 1989. Vzpomeňme, tehdy nám Václav Havel sliboval, že se bude naše země rozvíjet nevidaným způsobem a že nás - obrazně řečeno -, čeká ráj na zemi. Jak dnes vidíme, zůstalo jen u slibů. Skutečnost je výrazně odlišná. Postavení naší země se ve světovém žebříčku stále propadá, málem až na úroveň dřívějších koloniálních zemí.

Co dříve fungovalo, je většinou rozvrácené, zejména průmysl a zemědělství, ale i kultura a zdravotnictví. Jsme zadlužení a kdo ví, která z příštích generací dluh splatí. Žel, i takové jsou poznatky, k nimž jsme ve dnech 29. a 30. října 2016 dospěli na II. celostátní konferenci k regionálním dějinám, jež se uskutečnila v Čelákovicích.

Regionální historici, tvůrčí významnou část pracovníků, zabývajících se obecnými dějinami, ve své většině shromažďují a ochraňují dokumenty, které objektivně zaznamenávají minulost i současnost naší země, aby přispěli k pravdivým poznatkům budoucích generací o dějinách České republiky. O to víc je znepokojující, že mnozí historici, publicisté či politici a bohužel i učitelé, falzifikují vzdálené i nedávné dějinné události, nebo tyto falzifikace šíří. Zvláště alarmující je, že tato falzifikace pronikla do škol a nalezla odezvu v médiích jako nástroj manipulace veřejným míněním.

Vážení občané, nepodléhejte této manipulaci, jež napomáhá narasmu v naší zemi. Braňme naši historii založenou na objektivním vědeckém poznání. Jedině taková historie je pravdivá. A jedině taková historie učí také pravdě. Pravdě, která vítězí.

Účastníci II. celostátní konference k regionálním dějinám Čelákovice, říjen 2016



Sergej Kostan, předseda Slovanského výboru Běloruska, předal v Senici při příležitosti zasedání Mezinárodní slovanské rady medaili Dagmar Bollovo



Na snímku z Bratislavy předseda Mezinárodní slovanské rady a předseda SV Ukrajiny Nikolaj Fjodorovič Lavriněnko (vpravo) Foto (2x) Edita Dürerová

Zadlužení z novodobé kolonie

Komentujeme

Democracie prý je to nejlepší, co si lidstvo dosud vymyslelo. Democracie je vláda lidu, ale to je jen vysněná utopie, pokud bychom měli na mysli dokonalou vládu lidu.

Lidé jsou různí, jak ty květiny na louce a to je ta základní příčina, že dokonalá demokracie se nikdy neuskuteční. Mezi lidmi je sice velká většina lidí slušných, ale mezi nimi je i spousta šizunů a parazitů, kteří zneužívají lidí slušných a dobrých. Pro demokratickou společnost by vlastně stačily jeden až dva zákony a jejich dodržování.

a) Věř si, čemu chceš, mluv si, co chceš, je to tvoje svobodné právo, ale nesmí to být na úkor nebo škodu ostatních.

b) Dělej si, co chceš, mluv si, co chceš, je to tvoje svobodná vůle, ale tvoje konání nemusí být na škodu ostatních.

Vidíte, jak je to v podstatě jednoduché. Protože ale lidé jsou různí, proto si vytvořili „mantinely“ neboli zákony, kterými by se měli lidé řídit. Jak ale právníky vzdělaní dovedou v těch „mantinelech“ záměrně udělat takový labyrint a zmatek. Tak se ptám: Je to záměr, aby ta skupina právníky vzdělaných občanů si vytvořila pro svoji činnost tak převýhodné podmínky, aby

mohla „bačovat“ a bohatnout na úkor společnosti?

Všechny trable a nehoráznosti v naší společnosti jsou důsledkem špatných zákonů, jejich uplatňování. Navíc, aby se ten stav ještě vyhorčil, tak je ještě evidentní nerovnost občanů před zákony. Jak jsme byli naivní, když jsme s nadšením zvonili klíči v roce 1989 v očekávání, že konečně nastane doba, kdy si lidé budou všichni rovni před zákony a zbaví se všudepřítomného strachu. Co se stalo? Vlády se ujali pohotoví, všehoschopní, prostě chytráci, kteří využili nabyté svobody, ale hlavně ve svůj prospěch.

Jistě nemusím jmenovat všechny ty výtečníky, všichni je dobře známe. Jejich sliby, prohlášení a jak se nakonec projeví. Pak se divíme, že občané jsou zklamáni a rozladěni, že přestávají věřit, že se konečně začne s nápravou. Za těch 27 let té naší demokracie a našeho zmeškaného státu udělali jakousi novodobou kolonii těch bohatých sousedů. Tito pak za vydatné pomoci našich představitelů nejenže rozbili Československo (rozděluj a panuj), ale nabídlí naši zem k drancování. Je samozřejmé, že se tyto výtečníci náležitě přizpůsobili. Dnes nám už prakticky nic nepatří, vše je v rukou cizinců. Ti nám dovolí jen to, co jim je k prospěchu.

A tak máme za tu krátkou dobu sice přes několik tisíc milionářů, ale také statisíce

občanů nezaměstnaných a bezdomovců, občané jsou zadlužení více než bilionem korun, rovněž státní dluh stále narůstá ke dvěma bilionům. Mohl bych uvádět řadu negativních úkazů naší společnosti, které jsou příčinou špatných zákonů. A to máme přes 11 tisíc právníků nebo jak se říká právníky vzdělaných občanů – na tak malou zem.

Právníci působí ve všech oborech hospodářství. Je tedy logické jejich zodpovědnost za dnešní stav společnosti. Vytvořili si pro svoji činnost tak výhodné podmínky, které jim náramně vyhovují. A tak máme zákony tak záměrně „gumové“, se kterými pak mohou „bačovat“, jak se jim zlíbí. Pro právníky vzdělané je to „boží požehnutí“. Pak se není co divit, že je takový obrovský zájem o studia na právnických fakultách. A na druhé straně je nezajím o technicky zaměřené obory, které jsou prospěšné pro prosperující hospodářství. Jak tedy ozdravit naši společnost? Vytvořit zákony jasné, a hlavně srozumitelné, platné pro všechny občany stejně! Vytvořit nová pravidla, aby se nemohly opakovat stále takové absurdity jako anonymní akcie, advokátní kanceláře, které vytvářejí zcela vědomě hospodářskou kriminalitu. Jsme jako stát v tomto světě rarita.

Když sledujeme jednání v našem parlamentu, jedno je, ve kterém to bylo období

od „sametové revoluce“, vidíme jen sliby a programy nejsou plněny. Ti odvážní, kteří mají upřímnou snahu prospět národu, jsou postupně odstraněni, a těch způsobů jak, je bezpočet. Ono se říká, že nic netrvá věčně, že všechno jednou „dozraje“ a skončí, kdy dojde trpělivost občanů. Copak se musíme dočkat až takových konců?

Ta naše demokracie, k čemu je nám, že obchody jsou přeplněny zbožím, když je přes milion občanů na okraji bída, to nelze omlouvat, že jinde jsou na tom hůře. Náš stát byl bez dluhů, naše podniky se prosadily svými výrobky po celém světě, a to v době „studené války“. Sice byly někdy fronty na banány, ale nebyly fronty na pracovních úřadech. Všichni měli střechu nad hlavou, bezdomovectví byl neznámý pojem. Dnes na nic nejsou peníze, ale že bez užítka odcházejí stovky miliard z naší země, to se neřeší.

Je tedy co napravovat, ale s těmi, co zavinili dnešní morální rozklad společnosti, s těmi se nápravy asi nedočkáme. Jsem přesvědčen, že uzákonění referenda o hmotné zodpovědnosti by bylo nejlepší řešení. K referendu se většina hlásí, ale uvést ho do života, toho se všichni bojí jako čert kříže. Odvolat ty, kteří neplní svoje sliby a přísahy, ať se jedná o politiky, soudce či státní úředníky.

LADISLAV ZAHRADNÍK, Olomouc

SVĚT KOLEM NÁS • SVĚT KOLEM NÁS • SVĚT KOLEM NÁS

Výzva k mládeži České republiky

Ve dnech 29. a 30. října 2016 se uskutečnila II. celostátní konference k regionálním dějinám, kterou připravila Sekce regionálních dějin Klubu společenských věd. Její významnou součástí byla problematika vlivu regionálních dějin na výchovu mladé generace. Potvrdila, že se v naší společnosti množí falzifikace dějinných událostí, zejména vykládaných mládeží, a to na všech úrovních. Soustavně dochází k hanobení, znevažování práce a životů

poctivých, zejména levicově zaměřených občanů, kteří svou prací přispívali k budování sociálně spravedlivé společnosti.“

Zásadní a významná fakta v životě naší společnosti jsou zamlčovány nebo alespoň významně zkreslována, postrádají objektivní historický výklad. Především jde o prezentaci stavu našeho hospodářství, které místo slibovaného nebývalého rozkvetu se neustále propadá do citelných ztrát. Proč nikdo nepřízná, že v průběhu posled-

ních 25 let bylo přes dvě třetiny našich průmyslových podniků zcela zlikvidováno (přes 3 tisíce) a zbytek podniků byl z hlediska pracovních příležitostí brutálně zredukován (v průměru na 10 %). Proč nikdo nepřízná, že ještě torzo naší průmyslové základny je ze 65 % v rukou zahraničních majitelů. Kam takový stav vede se předsvědčujeme prakticky každý den a na každém našem kroku. Jen uvedme třeba z poslední doby problémy s budovou hlavního

nádraží v Praze nebo problémy s neustále rostoucí cenou vody a další.

Ze závěrů jednání konference vyplynulo, že současná generace občanů bude vám mladým předávat náš stát ve stavu podstatně horším, než tuto zem přebírala. Náš stát je zadlužen a průmyslová zemědělská výroba téměř zlikvidována. Dostali jsme se na úroveň bývalých koloniálních států. Ptejte se, kdo je za tento stav zodpovědný.

Nebuďte lhostejní ke své budoucnosti, požadujte, aby i pro vás byl zajištěn plnohodnotný a důstojný život ve srovnání s občany ostatních průmyslově vyspělých států. Nenechte se klamat. Nedejte na nesplnitelné sliby. Jde o váš život i o život vašich dětí. Žádná vláda po roce 1989 nedostala právo předávat zemi ve stavu horším, než ji převzala.

Účastníci II. celostátní konference k regionálním dějinám, Čelákovice, říjen 2016



Letošního 28. října při každoročním slavnostním shromáždění ke vzniku ČSR na pražském vrchu Vítkov usedla mezi veterány druhé světové války také Nataša Weberová, členka redakční rady Slované vzájemnosti Foto – Eva Holečková

Jak na pozici

Turecká policie zadržela Murata Sabuncu, který je šéfredaktorem opozičního listu Cumhuriyet. S odvoláním na místní média o tom informovala agentura Reuters s tím, že policisté provedli domovní prohlídky v vedení deníku a jeho redaktorů. O důvodech razí nejsou informace.

Turecko nicméně od červencového zmařeného puče podniká zátahy proti skutečným i domnělým podporovatelům hnutí tureckého duchovního Fethullah Güle-

na, kterého Ankara považuje za strážce nepodařeného vojenského převratu.

Po zmařeném puči turecké úřady poslaly do vazby přes 32 000 lidí a 100 000 jich připravily o práci. Rozsáhlé čistky se dotkly vojáků, soudců, státních zástupců, policistů i například učitelů.

Rozsah čistek vyvolal kritiku západních spojenců Turecka. Podle mnohých prezident Recep Erdogan situace využil k upevnění své moci v zemi.

Víte, z čeho je mi smutno?

Němci nám vyvraždili téměř 400 000 našich lidí. Další mučili tak, že ztratili zdraví. Přesto se ta jejich zvěrstva nepřipomínají. Asi, aby se na ně zapomnělo. Ti, kteří nám přinesli svobodu, zachránili náš národ před vyvražděním, jsou nyní systematicky vymazáváni z paměti národa, jejich potomci skandalizováni. Proč? Musím se přiznat, že mi je velmi líto, že připomínky a vzpomínky na velkou krutou válku jsou dnes pro mladé jenom okrajo-

vu záležitostí. A starší? Ty více zajímají hloupé televizní seriály. Zaznamenali jste v tomhle směru za poslední rok aktivitu, která by stála za vzpomínkou? Snad jen to, že konečně i ČT vzala na vědomí, že rozhodující podíl na osvobození naší vlasti měla právě Sovětská armáda a připomněla to i sovětským pětidílným seriálem „Osvobození“. Že by se konečně začalo blýskat na lepší časy?

(Z internetu)

Program nenávisti

Takové označení si zasluhují informace, jež se dostávají z naprosté většiny sdělovacích prostředků k čtenářům či posluchačům, pokud se týkají Ruska. Postačí si udělat malý průzkum např. z tisku. Postačí si po určité době uschovávat alespoň názvy článků, případně jejich obsah a potom si vyhradit chvíli na souhrnný přehled. Výsledek bude víc než názorný doklad programu nenávisti a pomluv proti této největší slovanské zemi.

Nelze hovořit o toleranci, natož o pravdě a lásce. Objektivní zpravodajství ustu-

puje a ztrácí se v záplavě nejkošatějších pomluv a lží. Bezuzdná nenávistná plejáda se soustřeďuje zvláště na dřívější Sovětský svaz. Někdejší kolaboranti se dnes cítí zahanbení nedostatkem své „invence“! Výjimky v tomto programu nenávisti jsou, ale to nic nemění na podivné úrovni rozhodujících sdělovacích prostředků u nás, mnohdy značně pokulhávajících co do serióznosti ve srovnání s mediálními zdroji střezících zachování svého renomé v zemích Evropské unie. M.S.

Už 160 let

Letos uplynulo 160 let od smrti politika, novináře a spisovatele Karla Havlíčka Borovského (1821-1856). Jeho britké epigramy staly se trvalou součástí naší literatury a hovoří k nám dosud. Uvedme aspoň jeden, a to „Výklad koránu“, jak jej nazval.

„Mohamed dovolil: Můžeš mít mnoho žen, však víno nepij žádné: přesvědčen, že víc než jednu mít střízlivému nenapadne.“

Z knihy K. H. Borovský, Družstevní práce v Praze, vydané v r. 1934, nazvané Kniha veršů.



Stále živá slova

K rozumným názorům bychom se měli vracet i po řadě let, která od jejich vyslovení nebo napsání uplynula, zvláště pak tehdy, jestliže stále a naléhavě k nám promlouvají dosud. Tak tomu je i u názorů, které v roce 1998 vyslovil politolog a spoluzakladatel Nezávislé skupiny Věrní zůstaneme a předseda Občanské iniciativy pro Chartu evropské bezpečnosti Dalibor Plichta. Pojednával tehdy o slovanské politice a zamýšlel se nad slovanskou vzájemností.

Uvedl tehdy: „Prvek slovanské vzájemnosti by měl být naprosto nezbytnou součástí každé naší zahraniční politiky.“

Musí to ovšem být slovanská politika nová. Nemůže být ani starým slavjanofilstvím z poloviny minulého století, ani romantickým panslavismem nebo panrusismem, ani novoslovanstvím z počátku dvacátého století a nemůže a nesmí být ani žádným zneužíváním slovanské myšlenky pro politiku jinou.

Nová slovanská politika by měla být nezatížená ne vždy šťastnými akcenty

minulých pokusů o slovanskou politiku.

Měla by být ‚realistická‘, jak požadoval již E. Beneš a navazovat na realistické slovanství Palackého a Havlíčka.

Její podstata by měla být v plné harmonii s demokracií a respektováním lidskosti.

Jejími základem a začátkem a zároveň podmínkou úspěchu je vyřešení sporů mezi Slovany samotnými, sporů využívaných proti Slovanům vnějšími silami.

Zároveň by se měla podílet na mezinárodních snahách o porozumění a mírovou spolupráci, jakož i solidaritu národů.

V žádném případě by se neměla nechat zúžit na program pouze protiněmecký ani na program protizápadní nebo se nechat zahnat do výlučnosti a izolace.

V rámci mezinárodní solidarity a spolupráce měla by nicméně účinně hájit zájmy slovanských národů. Jsou stejně ‚legitimní‘ jako např. zájmy skandinávských států a jako ony stejně specifické.

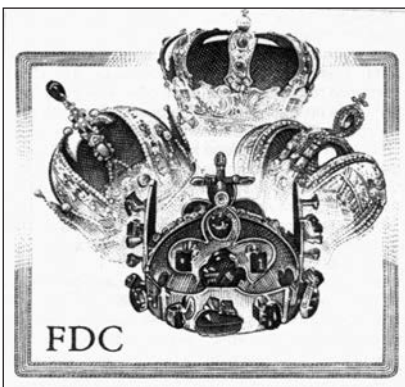
Slovanské národy jako skupina, jejíž členové mají k sobě po stránce jazykové

i kulturní blízko, nepotřebují se ostýchat s vyslovením a prosazováním svých zájmů. Tím méně by se měly nechat pouze postřkovat cizí vůlí, být pouze předmětem kalkulací a tahů někoho jiného.

V době tak převratné, jako je tato, kdy jsou v běhu pokusy o nové uspořádání Evropy a kdy je prosazováno rozšiřování NATO na východ a kdy je ve hře právě oblast slovanských států, měla by tato oblast koordinovat svou politiku a vystupovat pokud možno společně – v podobě slovanské politiky.

K této politice, která i dnes má svoje ‚delikátní‘ problémy, mají slovanské národy nejen důvody, ale i podmínky, podmínky lepší než v době před dosažením samostatnosti. Mělo by je to zavazovat.“

Je dobré a stále aktuální i po řadě let zamyslet se nad tím, co bylo vysloveno a co by mělo být do budoucna vykonáno k naplnění slovanské vzájemnosti. Současná situace ve slovanském světě nás k tomu zavazuje v zájmu navrácení pokusů o zážehnutí válečných požárů ohrožujících mírové soužití národů! (da)



V rámci emise nazvané Boj za českou samostatnost 1916 byl letos 12. října vydán aršík známek v nákladu 48 000 výtisků k výročí Velké války, jak o tom informoval časopis Filatelie (číslo 10/2016)



Etnické čistky na Volyni

Promítání polského historického filmu Volyn o etnických čistkách za druhé světové války, plánované v Kyjevě, bylo na žádost ukrajinského ministerstva zahraničí odvoláno.

Migrační krize znepokojuje!

Platí to i pro názory, které čtenářům předkládá publicistický čtrnáctideník „Res Caritatis-Monitor“ ve svém čísle 18 t. r. v článku Filipa Mazurczaka, novináře spolupracujícího s European Conservative National Catholic Register, konstatuje:

„Pokud se v dohledné době nic nezmění, budou starověké křesťanské komunity v mnoha částech Blízkého východu během několika desetiletí vymazány ze zemského povrchu. Nastane-li tento tragický scénář, bude alespoň částečně na vině nečinnost Západu.“

Northstar compass

List Mezinárodního výboru přátelství a solidarity se sovětským lidem ve svém nejnovějším čísle zveřejňuje řadu zajímavých článků. Jde např. o stať o investicích Ruska v letech 1991-2012, jejichž autorem je Michael Lucas, vydavatel v kanadském Torontu vycházejícího časopisu.

Další z článků jsou věnovány mj. „eurokomunismu“ a jeho zakořenění v Rusku,

„Obávali jsme se toho, co film Volyn může vyvolat v ulicích, že mohou být protesty,“ vysvětlil v rozhlasu ukrajinský velvyslanec ve Varšavě Deščyca.

Film zachycuje polský pohled na etnické čistky na Volyni za druhé světové války,

Kromě aktivního boje proti islámským radikálům by měl Západ poskytnout azyl blízkovýchodním křesťanům (stejně jako jejich bratřím z mnoha částí Afriky a Asie).“ Za zmínku stojí i názor, uvedený ve zmíněném článku, polemizující s výrokem prezidenta Obamy, že bychom neměli kritizovat islám, protože křesťané jsou zodpovědní za křížové výpravy a inkvizici.

Autor soudí, že „toto srovnání je k smíchu, nejen proto, že první křížová výprava se konala roku 1095 a Giordano Bruno byl

během kterých byly zabity desítky tisíc Poláků, ale i Cikánů a volynských Čechů. Letos v červenci Sejm, dolní komora polského parlamentu, označil vyvraždění zhruba 100 000 Poláků za genocidu, spáchanou ukrajinskými nacionalisty.

upálen v roce 1600“ ... V článku je uveden i názor kardinála Christopa Schönborna, vídeňského arcibiskupa, který 11. září u příležitosti 333. výročí vítězství křesťanské Evropy nad osmanskou říší varoval, že „hrozí nebezpečí zániku našeho křesťanského dědictví. Přijde dobytí Evropy islámem. Mnoho muslimů po tom touží a říká, že s Evropou je konec“...

Stranou pozornosti v zmiňovaném článku polského autora zůstal bohužel osud těžce občanskou válkou zkoušeného obyvatelstva na východě Ukrajiny. M.S.

dáván v několika jazykových mutacích a dostává se ke čtenářům z desítek zemí o celém světě. Ústředním heslem na obálce časopisu je „Back to the future! Back to the USSR! (Zpátky k budoucnosti, zpátky k SSSR!)“ (da)

Stránku 3 připravil a redigoval Mirko Svoboda.

Neušlo nám

■ **Karel Gott uspořádal první koncert** po těžké nemoci a tato novina vyvolala velkou reakci v Rusku, kde má „český slavík“ mnoho ctitelů a uměleckých kolegů. Povzbudivá slova v souvislosti s návratem na scénu vyjádřil českému kolegovi Sergej Galkin. „Jméno všech Alexandrovců chci vyjádřit našemu českému příteli a partneru nadšeně nad jeho statečností a mimořádné životní síle. Jeho hlas – to je „dar Boží“, který si umělec samozřejmě uvědomuje, což mu dodává sílu plnit své poslání a dále potěšit srdce svých posluchačů v Česku, v Rusku i na celém světě. Ať Karel Gott ví, že my, Alexandrovci, ho považujeme za skutečného hrdinu, přejeme mu tvůrčí dlouhověkost a doufáme, že se s ním opět setkáme na jevišti!“

■ **Bývalý šachový mistr světa** a nynější opoziční politik Garri Kasparov velmi bojovně promluvil o tom, jaký je Vladimir Putin diktátor. „Přirovnával ho k vládě Adolfa Hitlera a podobně. Zapomněl ovšem sdělit to, že sám byl v době Sovětského svazu členem Komunistické strany Sovětského svazu, od roku 1984 byl členem Ústředního výboru Komunistického svazu mládeže, tedy Komsomolu, a fungoval jako velmi aktivní a velmi loajální soudruh v dobách brežněvovských, tedy ještě před Gorbačovem,“ poukazuje mediální analytik P. Žantovský.

■ **Na Ukrajině zakázali promítání** polského historického filmu „Volyne“. „Ten film jsem neviděla, ale z recenzí vyvozuji, že ukazuje hodné Poláky a krvelačné Ukrajince čili nabízí černobílý pohled na dějiny, které jsou ve skutečnosti černobílé máločky. Ačkoli se režisér dušuje, že netočil žádné dokudrama, ale prostě jen film, vůbec se nedívám, že na Ukrajině film zakázali. Tamní nacionalisté oslavují své dávné, málem biblické předky coby pionýry veškeré lidské civilizace. A teď najednou, že by z lidumila Bandery a jeho humanitárních hrdlořezů byli jen obyčejní sadističtí vrazi?“ sděluje T. Spencerová a dodává:

„Britská královna Alžběta přijala ruského pravoslavného patriarchu Kirilla. U nás by z toho „ruského ideového útoku“ byl asi převrat, tam je to více méně v klídku. A v Paříži otevřeli ruské pravoslavné kulturní centrum. Divné, že? Západ – a chová se jinak než my...“

■ **Na ruském předvánočním trhu** se objevil kalendář s prezidentem Putinem na rok 2017. Hlava Ruské federace je v něm vyfotografována v převážně vlasteneckých a mužných pózách, ale také v lyžařském s dítětem či jako milovník zvířat s kotětem. Podobný kalendář vyšel i loni a dvě stě tisíc výtisků bylo okamžitě rozebráno. V souvislosti se zprávami o jeho brzké návštěvě země roste popularita kalendáře mezi Japonci. Kalendáře obsahují nápis v osmi jazycích, včetně angličtiny a japonštiny. V celkových tržbách centrály obchodní sítě Loft v Tokiu kalendáře zaujmají třetí až čtvrtou příčku mezi 3,5 tisíci druhů výrobků.

■ **„Pentagon a velení Aliance** mají plány vojenských zásahů proti všem zemím světa. V první řadě proti agresivním a nestabilním. Konfrontace mezi NATO a Ruskem bude trvat 10 až 20 dní. Vojenský rozpočet Aliance desetkrát převyšuje ruské náklady na obranu. Bude to válka pušky proti laseru,“ cituje analytika Ministerstva obrany USA se zaměřením na Rusko Jewberga, ukrajinský server Gazeta.ua. „Nejprve neviditelné bombardéry Stealth zlikvidují všechny vojenské objekty a závody. Potom elektromagnetické bezpilotní letouny s pomocí impulsu odpoují veškerou elektroniku v největších městech Ruska. V tom okamžiku bude celé vojensko-politické vedení Ruska venku ze země. Po tomto se stanou libovolné bojové akce pro Rusko nemožnými. Do úplné kapitulace Ruské federace, tj. do 10 až 20 dne konfliktu nikdo neuvidí ani jednoho vojáka NATO. Následně převzeme vedení země – do výběru demokratické vlády Ruska,“ zakončil svoje rozsáhlé fantazie analytik Pentagonu.

SVĚT KOLEM NÁS ● SVĚT KOLEM NÁS

Hrdinové Černobylu

Nejhorší jaderná havárie v historii lidstva se odehrála už před více než 30 lety. Následky této události byly hrozné a navždy zůstano zapsány nejen v dějinách, ale i lidských životech a přírodě naší planety. Málokdo však ví, že vše mohlo být mnohem horší nebýt tří hrdinů.

K havárii jaderné elektrárny v Černobylu došlo 26. dubna 1986. Během průběhu testu nového bezpečnostního systému došlo k přehřátí a explozi reaktoru, ze které se do vzduchu uvolnil mrak radioaktiv-

ního plynu. Požár v elektrárně byl uhašen do šesti hodin. Černobyl však čekal další problém, protože reaktor se nepřestal roztavovat. Pod reaktorem byla nádrž s chladicí vodou. Hrozilo, že brzy přijde další výbuch. Tentokrát mnohem silnější, který by zničil i zbylé tři reaktory, čímž by došlo k termonukleární reakci obrovských rozměrů. Znamenalo by to konec Evropy, tak jak ji svět do té doby znal.

Zavřít kohoutky od vody, které se v té době nacházely už hluboko pod hladinou, se rozhodl inženýr Alexej Ananenko

a dva vojáci – Valeri Bezpálov a Boris Baranov. Ananenko neměl na výběr. Byl jediný, který měl technické dovednosti a znalosti k tomu, aby kohoutky otočil. Vyzbrojeni baterkami se v neoprenových oblecích vrhli do nádrže plné radioaktivní vody. Ventil se jim podařilo otočit a voda tak mohla zpod reaktoru odtéci.

Tři hrdinové, kteří zachránili statisíce dalších životů, zemřeli do dvou týdnů po těchto událostech na následky ozáření. Jejich jména bychom si však měli zapamatovat navždy.

Střípky z Valdaje 2016

XIII. zasedání Mezinárodního diskusního klubu „Valdaj“ proběhlo koncem října v Soči. Letošní téma fóra „Budoucnost začíná dnes: Kontury zítřejšího světa“. Největší část Putinova vystoupení byla i proto věnována otázkám mezinárodních vztahů. Ale možná hlavním se na setkání stalo ani ne samotné vystoupení jako volná výměna názorů účastníků klubu s prezidentem.

Putin se dotkl i tématu amerických voleb. Prohlášení o tom, že Rusko se snaží ovlivnit jejich průběh, označil za mýtický

mokraticí nemá většina občanů na politické procesy reálný vliv.

Putin také prohlásil, že by chtěl v zemi mít tak mocnou propagandistickou mašinerii, jako mají západní země. Nyní dosahuje hysterie, prý je to následek zahraniční, ruské propagandy. Rusko ovšem takové možnosti zatím nemá. Nemáme taková globální média jako CNN, BBC a některá další.

Společenská hnutí, která byla ještě nedávno považována za příliš levicová či příliš pravicová, vstupují na politickou scénu a vytěsňují politické „těžké váhy“.

Putin ve své podstatě shrnul většinu toho, jak Rusko v posledních letech popisuje svůj pohled na současný svět. Někdo jeho slova mohl vnímat jako výhrůžky, jiný jako varování – to záleží na tom, komu kdo „fandí“ – a přitom v zásadě nabídl ruku ke spolupráci při řešení problémů světa, který upadá do stále většího chaosu.

Prostřednictvím dobře zapamatovatelných bonmotů o „medvěďovi, vládci tajgy“, který se ze svého lesa nikam ne-



problém a hysterii. Poznamenal, že „Amerika je velká mocnost a ne banánová republika“, v níž by bylo možné mít z venku na něco tak velkého vliv. Výroky, že Donald Trump je favoritem Moskvy, jsou dle něho „naprostý nesmysl a hloupost“.

Byla nastolena i otázka vztahů s Ukrajinou. Zcela logicky v ní zaznělo jako vždy téma dodávek plynu. Putin řekl, že Ukrajina může nakupovat v Rusku plyn za cenu 180 dolarů za tisíc kubiků.

Značnou část vystoupení věnoval Sýrii. Dříve dosažené dohody Ruska a USA v boji s terorismem nebyly v praxi realizovány, protože ve Washingtonu se našly síly, které udělaly vše pro to, aby byly roztrhány. Přitom Západ stále „nastupuje na stejné hrábě“. Teroristy v Sýrii pokračuje vyzbrojovat a osočovat prezidenta SAR Bašára Asada, přičemž se zapomíná, že ani v Iráku, ani v Libyi dříve žádní teroristé nebyli a nyní tam jsou. Navíc Putin řekl, že prohlášení o ruské vojenské hrozbě – jsou výmyslem Západu.

Odstranit napětí ve světě se nepodaří za cenu „pohřbení“ Ruska. „To ovšem u nás samozřejmě nechťejí ani ti, kteří pochybují o efektivitě práce vlády, ani ti, kdo usilují o podstatné změny a takových je v zemi dost.“

Sociologické průzkumy po celé planetě ukazují, že se obyvatelům různých zemí a kontinentů zdá jejich budoucnost nejjasnou a ponouřou, budoucnost neláká, ale straší. Lidé nevidí reálné možnosti a mechanismy pro změnu běhu událostí. Formálně existují všechny atributy demokracie: volby, svoboda slova, přístup k informacím, právo vyslovit vlastní názor. Ale dokonce ani v takzvaných vyspělých de-

Povinných řešení, která přijímá Evropský parlament vůči členským zemím EU, je mnohem vyšší, než byl počet rozhodnutí, která přijímal Nejvyšší sovět SSSR vůči sovětským republikám Sovětského svazu v době své existence, konstatoval dle ruský prezident.

„Jsme pro to, aby Evropa byla silná, centralizovaná – to je naše stanovisko. V samotné Evropě existují různé názory a já doufám, že to někdy skončí nějakým pozitivním řešením,“ zopakoval závěrem Putin.

Z komentářů

- Co je obkličování Ruské federace americkými základnami přeplněnými zbraněmi? Není problém podívat se na mapy těch základen. Najděte někdo takovou mapu ruských základen, které by obkličovaly USA!

Senátor Doubrava - Spojené státy svou politikou prosazování jejich zájmů řadu oblastí světa přivedly k destabilizaci. A řada, ne-li většina, těch oblastí je velmi vzdálena od míst, o kterých by USA, a to jen teoreticky, mohly prohlásit, že jsou oblastmi jejich zájmů.

Poslanec Fiedler - Projev jsem viděl celý. vnímal jsem politiku, který říká: Nechceme válku, nezačneme ji a neprovokujeme ji ani verbálně. Současně Putin říká, že je připraven se bránit a odmítá zákulisní hry.

Poslanec Huml - Považuji za chybu, hledáme-li chyby jen na druhé straně barikády a nevidíme ty na straně vlastní. Včetně našich až moc často měnících se Velkých bratrů.

Poslanec Koskuba

chystá, ale zároveň nikomu nedovolí, aby mu nařizoval, jak se má ve svém lese chovat, vcelku jasně Putin zdůraznil, že nové rozvržení moci v nově poskládaném bipolárním světě musí být určováno principem „já pán, ty pán“. Zda Západ na podobnou filozofii kývne, to nevím. Západ si nyní prochází kocovinou ze ztráty velmocenské pozice – ještě fakticky před pár lety si coby „vítěz studené války“ mohl ve světě doslovně dělat, co chtěl, a nyní zjišťujeme, že už tomu tak není. Sýrie či Ukrajina ukazují, že nás naše setrvačnost dostává do stále větších problémů a ty ústí rovnou ve války, protože jinak problémy snad už ani řešit neumíme. A Putin teď naznačil, že můžeme klesat ke dnu až do omrzení, nebo se spojit se „zbytkem“ světa a začít znovu, protože ten náš starý svět už beztak neexistuje. A když nekývneme, nikdo se nás doprošovat nebude.

A co se týče Putinova odmítnutí principu univerzálnosti lidských práv, na tom také není z ruského pohledu vlastně nic nového. Svět je kulturně i nábožensky pestrý, naše pojetí lidských práv v drtivé většině nechápe. Ostatně, nechápeme ho ani my sami, protože jinak bychom samozřejmě nemohli držet ochrannou ruku nad spoustou brutálních režimů a nevytáhali bychom klacek lidských práv jen tehdy, kdy se nám to politicky hodí. Jinými slovy, Putin v podstatě řekl to, co si myslí většina světa, což také znamená, že většina světa – přinejmenším v této otázce – podpoří jeho a ne Západ, který se stále ještě vnímá jako civilizací pupek planety a snaží se ostatním vnucovat své „nejlepší hodnoty“, aniž by je sám ovšem dodržoval.

Jednou větou

■ **Ruská televize o Česku:** Za holý zadek na US vojáky 10 měsíců s podmínkou na 2 roky, za krádež a zničení prezidentské standarty zproštění obžaloby, a tak v Česku je zesměšnění amerických vojáků těžší zločin než krádež státního symbolu z historického sídla státnosti.

■ **Bělorusko zaslalo protestní notu Ukrajině** poté, co ukrajinské orgány vrátilo do Kyjeva letadlo Belavia, kterému hrozilo, že kvůli němu odstartují stíhačky. Poté z letadla odvedli jednoho z cestujících, arménské občana „anti-majdanovce“ novináře A. Martirosjana, ale policisté jej záhy propustili a odletěl do Minsku následujícím letem.

■ **Podle Číny se třetí světová válka** může začít na základě jedné z tří příčin: Snaha jedné země o světovou hegemonii; rozšíření propasti mezi bohatými a chudými zeměmi; boj o vodní zdroje.

■ **Po jednání vedoucích představitelů Normandské čtyřky** v Berlíně o Ukrajině Petra Porošenka „vyprovodili“ ze zasedací místnosti, načež V. Putin, A. Merkelová a F. Hollande měli už jenom třístranné rozhovory o situaci v Sýrii, což rozhorlilo bývalého ukrajinského ministra obrany Griceňka jako diplomatické faux pas k Ukrajině ze strany Merkelové a Hollanda.

■ **Také N. Savčenkova vyjádřila hrubou nespokojenost** s výsledkem jednání „normandského formátu“, podrobila ostré kritice ukrajinskou diplomacii, řekla, že „po těchto jednáních by se měl Porošenko prostě omluvit Viktoru Fjodorovičovi (Janukovyčovi) a poté ho vyzvala, aby mu své místo postoupil.

■ **Čínský premiér Li Kche-čchiang** doletěl do Kazachstánu na jednání Šanghajské organizace spolupráce a prodjednal celou řadu otázek týkajících se Střední Asie. Pak zamířil na summit se státy evropského středovýchodu a následně do Moskvy.

■ **„Čistě teoreticky bychom mohli být jednou ze spolkových zemí,** protože naše ekonomika je navázána na ekonomiku Spolkové republiky a myslím, že tomu také vědčíme za celkem velmi úspěšný hospodářský rozvoj,“ uvažuje pan ministr Herman. (domaci.eu-rozpravy.cz)

■ **Populární americký herec Steven Seagal** získal ruské občanství – řekl, že by „moc rád několik měsíců v roce trávil se svými přáteli v Rusku, s lidmi, kteří mě mají rádi a čekají mne“ a dodal, že se mu líbí v Rusku, protože tam je bohatá kultura.

■ **Ukrajinská justice bude prošetřovat politiky a státní úředníky,** kteří přiznají majetek v hodnotě vyšší než sto tisíc dolarů, oznámil generální prokurátor J. Lucenko s tím, že v případě podvodů nebude váhat s žalobou, která může vést až k patnácti letům vězení.

■ **V průběhu fotbalového mistrovství světa 2018** na vás odevšad bude koukat sympatický vlček... chlupatého sympatáka zvolili maskotem turnaje a dali mu jméno Zabika.

■ **Demokracii nijak neohrožuje,** projevuje-li řádně zvolený prezident lidské slabosti, má vlastní názory a nebojí se je veřejně prezentovat, ale zato ji spolehlivě rozleptává prosazování jediného „správného“ světónázoru pomocí umělého štěpení společnosti na eurohavlodobro a zemanoruskézlo. Z internetu zn. Lulina/D-Fens/

■ **Američané šíří bombami demokracii** a Rusové s nimi páchají válečné zločiny? /D-Fens/ internet

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

Co se u nás nepsalo

„Srbsku nemá nikdo právo mluvit do toho, s kým se má či nemá přátelit.“

Prezident Srbska Tomislav Nikolić během své návštěvy Ruska objasnil, proč se jeho země nechystá vstoupit do NATO.

Během své návštěvy ruského Petrohradu si prezident Srbska Tomislav Nikolić našel čas na to, aby o své práci pohovořil se zástupcem generálního ředitele Ruské tiskové agentury TAS Michaiilem Gusmanem.

První den své návštěvy v ruském Petrohradu se srbský prezident zúčastnil ceremoniálu, v rámci něhož byl slavnostně otevřen čestný konzulát.

První otázka se tedy týkala tohoto pro obě země velmi významného momentu.

„Petrohrad je symbol nejen heroismu, ale i diplomacie,“ zmínil v úvodu Nikolić. „Není divu, že zde každá země chce mít svou diplomatickou misi. Navíc je až neuvěřitelné, jak moc je osud tohoto města svázán s osudem Srbska. Nový konzulát by se ovšem neměl omezovat pouze na činnost v rámci Petrohradu, jeho pracovníci se zaměří na práci na celoruské úrovni,“ uvedl srbský prezident.

Následně Tomislav Nikolić pohovořil o historii rusko-srbských vztahů.

„V této souvislosti je třeba vzpomenout, že Rusko bylo Srbsku nápomocno v obou světových válkách i za časů srbského povstání proti osmanské nadvládě. Srbský prezident rovněž vyjádřil své stanovisko vůči geopolitickému směřování své země. „Srbsko nebylo nikdy součástí Západu ani Východu. Nikdy též netvořilo část žádného bezpečnostního bloku. S Ruskem jsme ovšem měli vždy velmi dobré vztahy a já osobně jsem velmi vděčný prezidentu Putinovi za to, že nám pomáhá hájit naše zájmy na mezinárodní úrovni.“

Přes velmi dobré vztahy mezi oběma státy vidí srbský prezident spoustu prostoru pro rozšíření sfér spolupráce, zejména v oblasti ekonomiky.

„Srbsko je připraveno zásobovat ruskou ekonomiku těmi produkty, na které byly ze strany EU a USA uvaleny sankce. V ekonomické oblasti vidím určitě možnost potvrdit bratrství a přátelství, které mezi našimi státy existuje již mnohá léta,“ uvedl. Dnes o Rusku říkají mnozí lidé velmi nepěkné věci, hodně těchto lidí ovšem ani netuší, co se ve skutečnosti děje,“ zdůraznil srbský lídr.

„Srbsko se nachází v obležení členských států Evropské unie. Dodržujeme všechny jejich normy týkající se práv sexuálních menšin a migrantů. Jsem ovšem osobně přesvědčen, že vyšší životní úroveň srbských občanů mohou zajistit zejména díky spolupráci s Ruskem.“

Několik slov srbský prezident pronesl i na adresu nedávno otevřeného rusko-srbského humanitního střediska, které je první svého druhu v Evropě a jehož otevření se setkalo s vlnou nevole ze strany Evropské unie.

„Upřímně nerozumím tomu, proč to někomu vůbec vadí. Každopádně nás to rozhodně neodradí od toho, abychom i nadále s Ruskem v této oblasti spolupracovali. Před deseti lety jsme podepsali smlouvu s NATO o průchodu jejich vojsk přes naše území, od čehož nás Rusko nikdy neodradilo. Evropská unie rozhodně není

v pozici, aby nám určovala, s kým máme spolupracovat. Srbsko také nikdy nevstoupí do NATO, je to vojenská aliance, nic takového nepotřebujeme,“ zdůraznil prezident Srbska.

Došlo se i na téma Balkán jako „výbušného regionu“ Evropy. Co se dá podle srbského prezidenta udělat, aby byla garantována stabilita Balkánského poloostrova?

„Srbský národ se aktivně účastnil povstání za nezávislost na osmanské říši i obou světových válek, to všechno samozřejmě přispělo k vytvoření vzájemné nevráživosti mezi sousedními státy. My stojíme o spolupráci se zeměmi Evropské unie v regionu.“

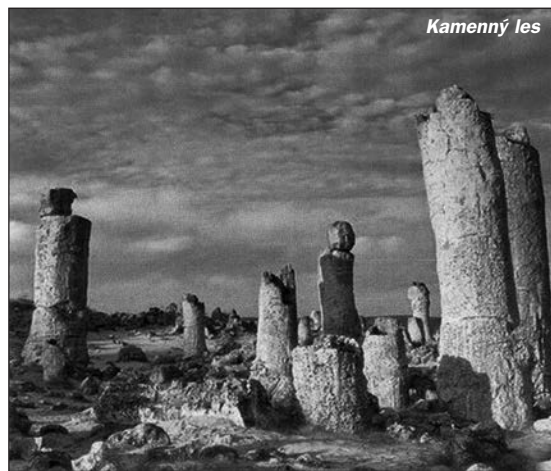
„Z historického hlediska nemůžeme ale uznat nezávislost Kosova, což je přesně to, co od nás EU chce. Pokud na tom budou v Bruselu trvat, nikdy do Unie nevstoupíme,“ zdůraznil Tomislav Nikolić.

Kamenný les v Bulharsku

Necelých 20 kilometrů od bulharského města Varny se táhne podivný kamenný les. Stává z více než 300 vápencových sloupů, vysokých šest až sedm metrů. Nachází se na jediné poušti v Bulharsku a jedné z mála v Evropě.

Stáří sloupů se odhaduje až na 50 milionů let. Obsahují velké množství zkamenělin jako například mušle nebo ulity.

Podstatná je ale otázka, jak vlastně takové místo vzniklo, teorií je hned několik. Podle jedné bylo toto místo dříve mořským dnem. Jak vyschlo, začala tu eroze, která nakonec za pomoci deště zformovala tyto útvary. Jiná teorie tvrdí, že kamenné sloupky byly utvořeny z podmořských korálových útěsů. Problém je, že v místě nikdy nebyly žádné pozůstatky korálů nalezeny. Místo každopádně přitahovalo mystiky, stalo se součástí mnoha legend a zřejmě se



Kamenný les

zde v minulosti konaly i náboženské rituály. Dnes je spíše vyhledáváno turisty, kteří si kamenné monumenty rádi fotografují. Podobné skály se na světě nacházejí pouze v australském Shark Bay. V roce 1938 byl Kamenný les prohlášen bulharskou národní památkou a zahrnut do světového seznamu geologických jevů UNESCO. V lokalitě žije na 100 druhů vzácných ptáků a plazů.

Od Atatürka k Erdoganovi (cesta Turecka 20. stoletím)

Turečtí nacionalisté pod vedením Atatürka svým povstáním vytlačili Řeky z Izmiru a ovládli pobřeží Marmarského moře. Zde bylo vytvořeno výhodné demilitarizované pásmo. Na základě Atatürkových úspěchů a následně podle smlouvy z Laussane z roku 1923 se stává Turecko nástupcem osmanské říše.

Smlouva vytyčila hranice nového státu, pro Turecko pak celou Anatolii a část balkánské Trácie. Nutno připomenout, že směrem na jih smlouva nic nezměnila a hraniční města Aleppo a Mosul Turecku nepřípadly. Tento jižní problém se nyní pomalu vrací opětovně na scénu, snahy o znovu ovládnutí jižní oblasti až k uvedeným městům nabývají na razanci. Turecká televize již přinesla mapu, která zmíněná města předkládá jako pevnou součást Turecka. Erdoganova média se předhánějí ve zdůvodňování, proč by vlády z Damasku a Bagdádu měly „dobrovolně“ tato území postoupit Turecku.

Turecko se stává pro Sýrii a Irák nechtěným soupeřem o ovládnutí uvedených měst. Příznivou situaci pro Turecko vytvořila existence vzniklého Islámského státu a současné boje o jejich znovu ovládnutí Damaskem a Bagdádem.

Damašek a Bagdád – Sýrie a Irák mají zjevné obavy, že Turecku nejde jen o rozporůplání Islámského státu a ukončení konfliktů a nastolení míru na Blízkém východě. Se situací rovněž korespondují i slova prezidenta Erdogana, že by severní část Sýrie a Iráku, tedy i Aleppo a Mosul, rád viděl ve své moci. Na mezinárodním právnickém kongresu v Istanbulu otevřeně

Neušlo nám

O Česku

Za holý zadek na US vojáky odměna: 10 měsíců s podmínkou na dva roky. Za krádež a zničení prezidentské standarty – zproštění obžaloby. Tak informovala zahraniční média o ČR. Ještě že všechno je jinak! Na základě odporu soud „přehodnotil“ holý zadek na přestupek s možnou pokutou. Poučení: „Můžeš krást a ničit, ale zadek nech v kalhotách.“

Proti referendu

I přes jednomyslný výsledek referenda zakázal Ústavní soud v Sarajevu zachování státního svátku, který si bosenští Srbové připomínali jako Den státnosti. Výročí připadající na 9. leden je výročím vyhlášení Republiky srbské. V této souvislosti nebyl zakázán svátek jako takový, ale byly zakázány samotné oslavy.

Velvyslankyně Eva Filipi o Sýrii

V současné době vidí hlavní problém v uskupení, které se vytváří kolem Sýrie. „To nám nadělá hodně vrásek,“ varovala odbornice nejpovolnější. Základem tohoto nebezpečného spojení je podle ní obrat tureckého prezidenta Erdogana k Rusku, Sýrii, Iráku a Íránu. To vytváří regionální osu, která může zcela změnit mocenské poměry v regionu a zásadně ovlivnit i evropskou politiku.

Sankce proti Rusku

Srbsko sankce proti Rusku nezavede. Moskva v Radě bezpečnosti OSN vetuje přijetí Kosova do Organizace spojených národů „prohlásil“ srbský ministr Ivica Dačić. Bělehrad podle něj také bojuje za to, aby Kosovo nebylo členem této světové organizace dřív, než bude završen dialog Srbska a Kosova o normalizaci vztahů.

Odešel jeden z posledních

Ve věku 92 zemřel po dlouhé nemoci válečný veterán Bedřich Opočenský. Smutnou událost oznámil ministr obrany. Za druhé světové války se Opočenský zapojil do odboje. V závěru války se vrací do republiky jako tankista československé zahraniční armády, která bojovala po boku Rudé armády na východní frontě. Čest jeho památce!

V Chamberlainově vládě byl jediný

„Vzdávám se mnohého. Svého milovaného úřadu, své práce. Možná, že jsem si zničil politickou kariéru. Ale to všechno je nepodstatné – mohu nadále chodit s hlavou vzpřímenou.“ Těmito slovy zakončil 3. října 1938 svůj rezignační projev v Dolní sněmovně britského parlamentu ministr námořnictva Alfred Duff Cooper. „Mnichov je zrada,“ řekl.

Švýcarská policie zakročila

V Neuchatelu policie zadržela bývalou vojákyni bosensko-muslimské armády Albánku Elfetu Veseli. Žena je podezřelá ze zabití dvanáctiletého srbského chlapce Slobodana Stojanoviče. Toho měla ubít zvlášť extrémně brutálním způsobem v roce 1992, za účasti dalších osob u obce Donja Lamnica (nedaleko Srebrenice v oblasti Zvornik).

Turecký proud – dohoda

Ruský prezident Vladimir Putin a jeho turecký protějšek Recep Tyyip Erdogan ukončili různé veškeré „dohady“, které se měsíce snažily překazit dohodu o plynovodu Turecký proud – Turk Stream. Zástupci obou zemí podepsali potřebnou dohodu v Istanbulu.

Neúčast či bojkot nezvažoval

Kardinál Dominik Duka neúčast na předávání státních vyznamenání ze strany politiků i veřejnosti vnímá jako jejich nevyrovnanost. On sám žádný bojkot nezvažoval. „To, že prezident nemůže udělit vyznamenání všem navrženým, je určitá bolest, ale některé reakce považuji za nevyvážené.“ uvedl kardinál Dominik Duka.

Stranu 5 připravil a redigoval Stanislav Hrzina.

Vzor pro Teplicko?

Jak lze plíživě okupovat, mohou vyprávět obyvatelé bosenského městečka Tarčin (asi 20 km od Sarajeva). Kuvajšští developéři spolu s investory zde na bosenském území vybudovali uzavřenou oblast a zde postavili na 160 domů. Domy jsou nabízeny k prodeji pouze v Kuvajtu. Areál je „etnický“ uzavřen a místní sem nemají přístup, pouze pokud fungují jako sluhové či pomocný personál. Jednácím jazykem je výhradně arabština a přístup sem nemají ani místní souvěrci.

Bosna je představována jako výrazně muslimská země nadána od Allaha nádhernou přírodou. Domy soustředěné okolo umělého jezera a obývané bohatou arabskou klientelou, komplex zabezpečen vysokou zdí a bezpečnostní agenturou. Samotný areál má být dále rozšiřován a počet domů navýšen.

Nic nevdá námitky o sekulárním státě, kde náboženství je věcí každého jednotlivce. Místní muslimové se modlí doma a v mešitách a cítí ve vztahu k „návštěvníkům“ odlišení. Je otázka, kdy tento nenor-

mální vztah přeroste v otevřený odpor místních obyvatel, byt muslimských.

Je evidentní odpor obyvatel nové čtvrti mísením se s hostitelskou populací (zřejmě považovanou za méněcennou).

Námitky místních za podpory médií jsou bezúspěšné, jako je upozorňování na nezákonnost, kdy cizí země si zakoupí pozemek a brání místním ve vstupu.

Tento nový akt nabízí pro Evropu nutnost změny přístupu, nejméně pak zvýšení ostráživosti před podobnými akcemi. Současně se nabízí otázka: „Nehrozí něco i nám v regionu Teplicka? Až problém propukne, bude pozdě jej řešit. Tak jak je tomu dnes v Bosně, snad jen nebudeme představováni jako muslimská země s krásnou přírodou.“

Předem upozorňuji, že v příspěvku se nejedná o nacionální stanovisko, ale pouze o upozornění na určitý demografický a etnický problém. Na problém, který někdo již musí řešit a nás může k řešení přinutit podobnost vývoje.

(sh)

Sídlo hraběte Drákuly?

Ačkoliv se má všeobecně za to, že Drákulovým hradem je Bran, ležící v samotném srdci rumunské Transylvánie, skutečnost je jiná.

Vítejte na Poenari, skutečném hradě knížete Vláda Tepese.

Legendu o transylvánském upírovi a krvežíznivém knížeti jménem Dracula zná celý svět. Většina lidí je přesvědčena, že pravým sídlem této legendární postavy je hrad Bran nedaleko rumunského města Brašov. Jenže ten je jen pouhým lákadlem na turisty. „Jediným hradem, který lze přímo spojit s tímto středověkým vládcem, je Poenari. Bylo to ideální sídlo pro věznění konkurentů či pro ukrytí pokladů,“ vysvětluje rumunský archeolog Dragos Mandesu.



Tady měl sídlit Drákula

Ačkoliv z hradu už moc nezbylo, jde o místo s opravdu silnou atmosférou.

Prokleté místo?

Nenápadná zřícenina tyčící se na kopci nedaleko města Curtea de Arges, ke které vede 1500 příkrých schodů, je světem téměř zapomenuta. Přitom má bohatou historii a vztahuje se k ní několik zajímavých legend a kletba. Tu prý způsobila krev tureckých dělníků, která tekla po zdech hra-

du, uzavírá na hradě Poenari. Dlouhé dny plné strachu z toho, že se obtížně přístupné sídlo podaří dobýt, vládcova žena nedokáže snést a v panickém záchvatu se vrhá s cimbuřím do řeky pod hradem. Její duch se prý dodnes zjevuje na hradbách zříceniny.

S duchem či bez něho zůstává historie tím pozitivním pro náš život a díky za každý příspěvek.

Přečetli jsme – autor FILIP APPL

(sh)

KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA

Romeo a Julie v autentickém provedení

Do České republiky v nadcházejících dnech opět zavítá mezinárodně respektovaný petrohradský Ruský královský balet – Royal Russian Ballet. Za živého doprovodu Českého národního symfonického orchestru uvede novou inscenaci Prokofjevova slavného baletu *Romeo a Julie*.

„Baletní soubor založil v roce 2008 zasloužilý umělec RSFR Anatolij Kazackij, předchozí vítěz mnoha tanečních soutěží. Díky mnoha jeho zahraničním zkušenostem se kolektiv brzy po svém vzniku stal velmi úspěšný i ve světě,“ sdělila nám za pořadatele nadcházejícího evropského turné a návštěvy ruského uměleckého kolektivu v Praze (13. 12.), Brně (15. 12.), Ostravě (17. 12.) a Bratislavě 18. 12.) Květa Havelková.

„Ansámbl sklízel nadšený aplaus nejen v Evropě, ale především v Latinské Ameri-

ce. Tleskali mu však samozřejmě především fanoušci v Rusku a na Ukrajině, kde se vlivem dlouhodobých tradic nachází velmi náročné a zkušené baletní publikum. Skvělé výkony všech tanečnicků jsou tím, co dělá dobré jméno souboru Royal Russian Ballet po celém světě.“

Náročnost a tvrdá dřina

Podle znalců je kolektiv věren odkazu klasické ruské baletní školy. Tančí na originální choreografie nejznámějších ruských a světových umělců, jako jsou například Alberto Alonso, Alexandr Gorski, Lev Ivanov nebo klasik světového baletního mistrovství Marius Petipa.

Někdejší úspěšný tanečník a současný aktivní choreograf **Anatolij Kazackij** k činnosti souboru říká: „Kvalita souboru je založena především na kvalitním a cíleném výběru tanečnicků, kteří nejenže jsou na

profesionálně vysoké úrovni, ale zároveň jsou schopni na sobě nadále pracovat a rozvíjet se. Chceme dělat čest ruské baletní škole – a to něco stojí.“ Všichni tanečníci jsou si toho dobře vědomi. Opravdu na sobě neustále tvrdě pracují,“ poznamenal umělecký ředitel a producent souboru Kazackij.

V rámci nadcházejícího uměleckého turné baletní soubor uvede jeden z nejpůvodnějších titulů v celé historii Prokofjevova nedostupné a stále populární dílo *Romeo a Julie*, vytvořené na motivy slavné divadelní hry Williama Shakespeara. Prokofjevovo hudební pojetí patří k vrcholům baletní tvorby vůbec. Příběh o nesmiřitelném boji dvou rodů, kterým stojí v cestě k čisté lásce rodinné sváry, sice vrcholí smrtí obou milenců, současně je však pozitivní výzvou pro snažení každého choreografa a jeho soubor.

„Představení doprovází živá hudba v podání Českého národního symfonického orchestru, který má na svém kontě spolupráce s mnoha hvězdami světového uměleckého nebe,“ doplňuje za pořadatele turné, tedy JVS Group, Květa Havelková.

Objev století

V době vzniku díla byla Prokofjevova hudba skutečným „objevem století“, stejně jako dříve například tvorba Petra Iljiče Čajkovského. Zpočátku však velká divadla v Moskvě i Leningradě s premiérovým uvedením baletu až nepochopitelně velice



Foto – archiv

váhalo. Díky těmto otálením se světová premiéra nakonec uskutečnila 30. prosince 1938 v Brně.

Nesmírná odvaha, talent a především prozřetelnost tamního baletního šéfa, vynikajícího českého choreografa **Ivo Váni Psoty**, se ovšem dokonale vyplatila. Teprve potom dílo prorazilo nejen na území Sovětského svazu, ale vlastně do celého světa. Stále trvale patří k pilířům světového baletního repertoáru.

„Royal Russian Ballet uvádí toto dílo s nesmírnou razancí ve všech dramatických scénách a zároveň s něhou milenců, jimž zbývá tak málo času pro jejich lásku,“ dodala k nynějšímu nastudování tisková mluvčí pořádatelky agentury JVS Group Havelková. „Skvělé baletní výkony za podpo-

ry Českého národního symfonického orchestru vytvářejí dokonalou iluzi světa plného citu, hrdinských činů, zrady a pomsty, především však nesmírné lásky, jež otevírá srdce diváků.“

Neformální svazky

Prokofjevův balet *Romeo a Julie* je typickou ukázkou naprosto neformálních, politicky nezneužívaných mezinárodních svazků. Tradují se přinejmenším od dob skladatele Čajkovského, jenž choval k naším zemi – podobně jako později skladatelé Chačaturjan, Kabalevskij, Prokofjev, Šostakovič a další velikáni – bezprostřední vřelé vztahy. Zcela bez jakýchkoliv vedlejších společenských záležitostí.

TOMÁŠ HEJZLAR

Architekt Pražského hradu

Roku 1919 byla zahájena obnova dřívějšího královského sídla na Pražském hradě pro potřeby oficiální reprezentativní rezidence prezidenta Československé republiky. Vládci z habsburské a habsbursko-lotrinské dynastie Hrad zanedbávali a ten byl při dosažení naší státní samostatnosti v dezolátním stavu. Mimo to bylo nutné zde provést archeologický průzkum a v neposlední řadě Jednota pro dostavění katedrály svatého Víta hodlá chrám dokončit.

Architektem, který měl toto skloubit, se stal 5. 11. 1920 rodák ze slovinské Lublaně **Josip Plečnik**. Dělo se tak především z vlivu prvního prezidenta republiky T. G. Masaryka, který znal jeho práci už před první světovou válkou. Plečnik ale nejdříve nad touto nabídkou váhal, ne že by si nevěřil, myslil si však, že jako cizinec, byt' z přátelského slovanského národa, se nemá vměšovat do tak důležité kulturně-politické záležitosti československého státu. „Chcete znát,“ napsal později, „kdy jsem přišel na Hrad – byl jsem ještě ve škole v Praze – bránil jsem se zuby nehty, abych se na Hrad nedostal – ale nebylo vyhnouti. Dnes toho

nelituji – získal jsem tam nesmírně mnoho – Bůh ví, co by se se mnou dělo – Bůh ví – jak jsem mu za to vděčný.“

Josip (Jože) Plečnik se narodil 23. ledna 1872 v rodině truhláře. Podařilo se mu získat stipendium pro středoškolské vzdělání na průmyslové škole ve Štýrském Hradci. Odtud vedla cesta talentovaného Slovince do Vídně ke studiu architektury. Hlavní a sídelní město habsburské monarchie mělo mimo odborný růst pro Plečnika i význam myšlenkový. Narazil tady na velkoněmecké kulturně-politické tendence a reagoval na to posílením svého slovanského uvědomění.

Setkání s o rok starším **Janem Kotěrou**, pozdějším významným českým architektem, Plečnika přivedlo k živému zájmu o český národ a jeho historii. Přátelství s Kotěrou bylo i impulzem, proč v roce 1911 přijal místo na pražské Uměleckoprávní škole. Ovlivnil svými uměleckými i lidskými postoji řadu svých studentů. Zůstal u nás devět let, než byl jmenován profesorem architektury v Lublani. Musel tudíž do Prahy dojíždět. Měl však kvalitního pomocníka v osobě svého žáka Otto Rothmayera, jenž dohlížel na provedení jeho návrhů.

Plečnik pracoval od Hradu do roku 1934. Plat, který dostával od Kanceláře prezidenta republiky, používal pouze na krytí režijních nákladů a ostatní vrátil! Mimo Pražského hradu navrhl také úpravy prezidentického zámku v Lánech. V Praze zanechal skvělou ukázkou chrámové architektury – kostel Nejsvětějšího srdce Páně. K sakrálním stavbám měl vůbec blízko, což vycházelo z jeho silného náboženského přesvědčení římského katolíka.

Po druhé světové válce nadále vyvíjel pedagogickou a tvůrčí činnost v Jugoslávii, ale jeho názory byly obecně považovány za překonané. Záhy po úmrtí 9. 1. 1957 upadl náhle v zapomnění. Neoprávněně, patří totiž ke špičce evropských architektů své doby. Genialitu Josipa Plečnika může obdivovat každý návštěvník Pražského hradu, ve kterém dokázal architektonicky vyjádřit spojení naší historické státní tradice s novou dobou po 28. říjnu 1918.

VLADIMÍR MLEJNECKÝ



Filmy nevhodné pro mládež

Naše země bývala filmařskou velmocí v točení pohádek, komedií i muzikálů s výmluvnými pacifistickými prvky. **Král Kazisvět řinčel brněním v Princezně se zlatou hvězdou na čele, maršál Russworm vyprazdňoval jeden džbán vína za druhým v Pekařově císaři, dva intrikující rádcové a posléze velitelé armád si to na závěr rozdají v bahně a blátě ve filmu Šíleně smutná princezna.**

Muzikál *Kdyby tisíc klarinetů* ukazuje, jaký děs armádu zachvátí, když se zbraně změní v hudební nástroje. Dnes už klasická komedie *Pane, vy jste vdova, zesměšňovala válečnické choutky přímo uprostřed studené války.*

Dneska se už protiválečné filmy tak jaksi netočí. Patrně by byly nevhodné pro mládež. Svět se prude mění, díky čemuž se v bývalém centru Varšavské smlouvy už za-

se bojuje za mír. Na pohádku to zrovna námět není, na komedii však možná ano. Zvláště, když o nemoci stále usilovnějšího boje za mír plamenně hovoří ti samí vojáci, kteří pouze vyměnili uniformy.

Heslem dne je zvýšit výdaje na zbrojení. Je to jistě nezbytné, protože vloni se na ně celosvětově vydalo pouhopouhých 1 800 000 000 000 dolarů.

Kdo za to může? Je pravda, že Rusko prude navyšuje výdaje na zbrojení, zatímco Spojené státy své vojenské výdaje mírně seškrtnuly. V důsledku těchto změn Moskva vydala za rok na zbrojení astronomických 85 miliard dolarů, zatímco Washington, zanedbatelných 610 miliard.

V našem větu filmu s protiválečnou tematikou jsme dočista zapomněli na filmové ztvárnění světového díla Jaroslava Haška. Měli by nám častěji promítat aspoň tu část, jak se dobrý voják Švejk omylem stal ruským špiónem. **JAN KELLER**

Útok na české dějiny

Zdá se, že současný útok na české dějiny kulminuje. Nyní má dvě roviny pohledu. Jednu rovinnu naznačil profesor Bělohorský ve stati o mýtech dějin moderních národů, druhou rovinnu přináší historik Jaroslav Pinkas z ÚSTR, když v MF Dnes (21. 9. 2016) rovnou říká, že mládež o odsunu nenaučíme dekrety, ale na příkladu masakru v Postoloprtech, nebo dějiny „totality“ žák prý pochopí lépe podle seriálu *Žena za pultem*.

Pan Pinkas navrhuje, aby výuka dějepisu mladé generaci nebyla pouhou snůškou. Memorovaných dat. S tím lze naprosto souhlasit – kdyby současně tento dobrý návrh nezatížil odkazy na nemožnost „primitivního etnického nacionalismu“, jenž je nutno žákům odoperovat z hlav. Co je to ten strašák „primitivního etnického nacionalismu“ v pojetí historika ÚSTR? Je to vše, co podle něho odporuje „modernímu vlastenectví“. Co je podle historika ÚSTR „moderní vlastenectví“? Je to „demokratické vlastenectví, které spočívá do značné míry v respektu k lidským právům a k lidským hodnotám“. Dobře, toto vše je akceptovatelné – ovšem jen tehdy, když nebudeme tvrdit, že například Palackého pojetí dějin je podle autora „romantizující obraz Františka Palackého a budeme po 150 letech opakovat: „Ó, otec vlasti!“

Tak takto ne, pane historiku ÚSTR. Palacký byl jedním z vysoce pozitivistických vědců a jeho faktografie, když otevřeme Dějiny národu českého v Čechách a na Moravě, je naprosto nepřekonatelná, a jen málo dějepisců, jako například profesori Novotný a Urbánek, dosáhlo jeho úrovně. To by profesionální historik o zakladateli české vědecké historiografie si neměl dovolit říkat snad ani v soukromí... Ostatně, proč právě proti Palackému vést tento boj, když přívlastky jakéhosi romantizujícího mytologa národních dějin mu vůbec nepatří? Palacký byl bytostný demokrat, a právě proto například husitství považoval za jeden z významných vrcholů vzepětí českého národa v dějinách. Vyčítat mu například určité postoje k rukopisům v době neexistence exaktních analýz je ovšem mimo. Palacký v tom nebyl sám, a až vývoj umožnil TGM a dalším hodnotit rukopisné boje jinak (toto konstatování se netýká analýz samotných rukopisů). Avšak nechceme Palackého a přejdeme k moderním dějinám.

Pan Pinkas tvrdí, že mládeži nelze odsun vyložit Benešovy dekrety, protože „je to daleko rozsáhlejší téma a kromě odsunu se týkají celé řady dalších věcí“. A právě pro-

to by problematiku tzv. Benešových dekretů měla mládež přece znát! Měla by například vědět tu základní historickou pravdu, že dekrety nebyly etnickou čistkou, ale posouzením vlastizrady mnoha skupin obyvatel ČSR, a to nejen Němců a Maďarů, ale také Čechů, Slováků, Rusínů, Poláků atd.! To je historická pravda, kterou mladá generace vůbec nezná, stejně jako nezná pravdu o založení republiky. Podle pana Pinkase je mimo „soustředit se na odsun a zabývat bych se například tím, jakým způsobem byl zobrazován v historické paměti“. To by ovšem musel pan historik říci mládeži celou pravdu, nejen tu o obrazech odsunu v poválečném vývoji. Musel by začít norimberským procesem a Postupimí, nikoli dekrety samými a nikoli obrazy, ale fakty a dokumenty.

Musel by mládeži říci především toto: takzvaní sudetští Němci byli posuzováni i norimberským soudem jako vlastizrádci ČSR – a proto byli již předtím, podle Postupimské smlouvy navrženi k odsunu. Dekrety pak umožnily nevinným Němcům a Maďarům zůstat v republice. Toto je podstata historických faktů a sdělení, které by o odsunu měla mládež znát v první řadě. Nikoli obrazové bláboly posuzující odsun z hledisek o půlstoletí modernizovaných. Nebo jen podle údajných masakrů v Postoloprtech či Dobroníně, které navíc dodnes zůstávají badatelsky kontroverzními interpretacemi!

V čem spočívá nebezpečí postupu historika ÚSTR k výuce dějin školní mládeži? V podobě jakéhosi opakování politických výkladů, známých z minulosti. Za Rakouska se dějiny učily podle trůnu a náboženství, za hitlerismu podle nacipartaje, za stalinismu podle generalissima. Toto přece ne-

140. výročí narození českého sochaře

Národní umělec **Ladislav Jan Šaloun** (1. 8. 1870–18. 10. 1946) byl žákem Tomáše Seidana a Bohuslava Schnircha. Vytvořil dílo, které znají snad všichni Češi – sousoší mistra Jana Husa na Staroměstském náměstí v Praze. Podílel se též na výzdobě Obecního domu v Praze. Pamětní deska

umístěna na jeho rohu v sousedství Pražské brány, připomínající vznik Československa, je důvěrně známá všem Pražanům. Jeho socha Krakonoše je chloubou obyvatel Hořic.

Ladislav Jan Šaloun byl nejen umělcem, ale skutečným vlastencem.

O dirigentovi Eduardu Nápravníkovi

Ve středu 26. října v Klubu Česko-ruské společnosti (V Závětrí 4, Praha 7) jsme zhlédli komponovaný program **Velevážený pane kapelníku**. O podivuhodných cestách českých písní i muzikantů a o slavném dirigentu **Eduardu Nápravníkovi** u příležitosti 100. výročí jeho smrti.

Program provázeli Jiří Klapka a houslový virtuoso Alexandr Šonert.

HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE ● HISTORIE

O paměti a zapomnění

Před 80 lety, 23. října 1936, byla v tehdejší Československu založena Stráž obrany státu (SOS). Nová ozbrojená složka měla chránit naše státní hranice před napadením ze strany nacistického Německa. Její příslušníci, kterým se říkalo sosáci, měli být prvními, kdo se střetnou s agresorem.

Němci je stříleli ze zálohy a unášeli do Říše

Předpokládalo se, že v případě napadení budou prapory SOS schopny zastavit první nápor agresora a poskytnou armádě určitý čas na přípravu. Proto se počítalo i s jejich vysokou úmrtností. Byli vyzbrojeni pistole-

mi, puškami, lehkými kulomety a granáty. K plánovanému dozbrojení těžkými kulomety již nedošlo, navíc mnoho oddílů dostalo jen část patřičného vybavení. Jejich situaci komplikovaly i rozporuplné příkazy – na jednu stranu měly stráž hranice bránit, na druhou stranu ale nesměly vystřelit.

Jednotky SOS často stály před hlavním obranným postavením. Velice dobře jejich povytvořené úryvek z dopisu dozorce finanční stráže **Vítězslava Hofírka**, jednoho z obránců stanice v Liptáni, který svým rodičům 18. září 1938 napsal toto: „Je to zde snad horší, než vám píší. Situace je taková, že není naděje, aby nedošlo k válce. Jsme zde sami finančníci a četníci, vojsko žádné. Je nás málo a posila nejde. Vím dnes určitě, že se z toho nedostanu, dojde-li k něčemu. Jsme obětí beránci vydaní napospas

těm, kteří nás chtějí napadnout. Strach ale nemám ani já, ani moji kamarádi a stane-li se něco, budete na mě hrdí, že jsem padl pro naši drahou vlast, a neplačte pro mne. O to jedině vás prosím. O čtyři dny později byl henleinovci zavražděn.

Vděčnost musí být nepromlčitelná

Stráž obrany státu působila v letech 1936 až 1939. V době války o československé pohraničí padlo celkem 312 příslušníků SOS a 230 jich bylo zraněno. Mnoho jich také skončilo v německém zajetí. Po německé okupaci byla SOS rozpuštěna a nikdy již nebyla obnovena. Řada jejích příslušníků se během války zapojila do domácího i zahraničního odboje.

internet/sh



Němčtí „soukmenovci“ likvidují hranice Československa

Památník občanů Československa, vyhnaných v roce 1938 z českého pohraničí

Část pevniny planety Země, na níž se nachází Česká republika, podle výzkumů slovanských kmenů od pozdní doby železné tvořila geografický celek v povodí řeky Labe a jejích přítoků, ohraničený ze severu masivem dnešních Krkonoš, z jihu povodím Dunaje. S historickým názvem Bioheamum, později Bohemia, Czechy.

Postupně se zde usídlil slovanský kmen Čechů, který prošel stejně jako ostatní kmeny náročným vývojem. Od konce 6. století jsou zde nálezy dokazující vysokou kulturu obyvatelstva. Nejznámější je na úseku hmotných předmětů Věstonická Venuše, na úseku státotvorném Velká Morava, mnoho hradíš, kostelů a dalších útvarů.

Na úseku společenských vztahů sem patří i pojetí českého jazykového národa, které se od novověku, tj. od 15. století, dělí na zemské slovanské národy. Vedle českého je pojmenován i národ moravský a slezský.

Od počátku prošly náročným a bohatým materiálně společenským vývojem.

Zrod Československa

Dnem 28. října 1918 jsou prohlášeny za samostatnou, svobodnou Československou republiku. Ve svém programu vychází z tradic, dosažených v rámci vlastního pojetí kultury, společenského rozvoje.

Od samého počátku není zrod samostatného státu ve středu Evropy přijímán s respektem, především u sousedního germánského národa Němců, kteří neustále uplatňují své nároky a požadavky. Filozofii fašismu, která neustále zvyšuje svůj potenciál.

Je reprezentována politickou stranou NSDAP a jejího vůdce kancléře A. Hitlera.

Své názory, postoje, směrnice k výkonu tlumočí širokým vrstvám lidu, u nichž nachází souhlas, okamžitou způsobilost realizace plánů.

V knihách Mein Kampf a Druhá kniha publikuje v nich německou imperiální agresi, válku proti slovanským národům, rasovou nenávisť. Mimo jiné uvádí: „Jen část lidí může být pokládána za udržující stát a rozvoj, tvořící kulturu. Kultura evropských lidí je postavena na základech, tvořených vlivy nordické krve v průběhu tisíce let. Kdyby byla nordická krev eliminována, celá evropská kultura by se zhroutila, protože by z ní vymizely cenné lidské složky, které jsou schopné vést státy a určovat směr lidské civilizace.“

Německý národ definoval jako „nadlidí“ – národ „ryzí germánské rasy, převyšující

ostatní“. Konstatoval, že Německo, které se na potřeby svého lidu soustřeďuje, vymezením prostoru rozhodne přijmout jasnou politiku a všechny své síly orientuje na Lebensraum, na dalších sto let. Získáním území, které je vhodné pouze na východě. Německý národ je předurčen dominovat celé zeměkouli. Slovy označuje jako „podlidí“, kteří nejsou schopni čelit německé moci. Existuje též potřeba „limitovat počet těch, kterým je dovoleno přežít.“ To vše jsou záměry přijímané a rozšiřované prakticky velkou většinou německého národa, žijící jak ve svém, tak v ostatních státech, kde se prezentují jako menšina. To vše platí též pro Československo.

Mnichov a následky

A. Hitler vyhlašuje nároky na sousední území. Používá přitom nejružnějších možností. Tak se stává, že dne 29. září 1938 vyhlašuje konání mnichovské konference. Spolu s ním se jí zúčastňuje zástupce v té době též fašistické Itálie a dále oficiální zástupce Velké Británie a Francie – dosud spřátelených zemí Československa – které nemá na jednání přízvaného zástupce. Je schválena tzv. mnichovská dohoda s určením území, které Německo obsadí včetně násilných postupů. Tak se i stalo.

Dalším pokračováním byl březen roku 1939, kdy vyhlášením Slovenského štátu byla republika rozdělena a česko-moravská část pak prohlášena Protektorátem Čechy a Morava, podřízeným všestranně Velkoněmecké říši. Vše také včetně bylo provedeno pomocí násilí, materiálních a lidských obětí.

A. Hitler a Říše tak uplatnili přísně tajnou německou směrnicí ze dne 30. května 1938. V ní je uvedeno: „Je mým nezměnitelným rozhodnutím zničit Československou vojenskou akci v blízké budoucnosti... Pro úspěch této akce bude důležitá spolupráce se sudetoněmeckým pohraničním obyvatelstvem, s jednotkami sabotážní služby, parašutisty.“

Násilnou německou okupací československého území – Čech a Moravy, perzekucemi českého obyvatelstva, vojenskými akcemi, jsou ztráty lidských obětí vyčísleny 360 000, nekonečný počet zraněných, fyzicky i duševně postižených osob. Materiální ztráty a řada dalších druhů následků utrpení způsobeného německými fašisty, navždy postihla slovanské národy ČSR. Nelze zapomenout nevyčísitelných materiálních a morálních běd. Nelze nevidět úsilí o opakování násilí a utrpení.



Při odhalení Památníku vyhnaných československých občanů v roce 1938 z českého pohraničí, odhaleném 22. září 2016 v Plzni, (zleva) zástupce ČSBS Jaroslav Bukovský, předseda Slovanského výboru ČR Jan Minář a zástupce KČP a Matice ČMS J. Boštík

Nové nároky landsmanšaftu

Za dva roky uběhne sto let od ustavení svobodného československého státu. Letos uplynulo 71 roků od konce fašistického úsilí o likvidaci českého a dalších slovanských etnik na území ČR a Slovenska. Opět se opakují požadavky ze strany Sudetoněmeckého landsmanšaftu, vyvolávání neoprávněných požadavků, lži vůči slovanským národům zde žijícím. Absolutní přehlížení provedených násilných akcí bez omluvy k nim v historii a uplatňování práva „nadlidí“.

Československo je opět rozděleno na dva státy. Chybí válečné reparace, poklad země, je organizován chaos, rozpory ve společnosti. Země je součástí Evropské unie, v níž rozhodující pozici zaujímá Spolková republika Německo. Postavení, zajištění občanů z nejrůznějších hledisek představuje okrajové parametry. Mluví se o demokracii a je proklamována svoboda slova, názorů a být. V rámci příslušnosti k EU existují především povinnosti, včetně imigrace a život v nevědomosti z pohledu likvidace národního majetku, ovládnutí sdělovacích prostředků a dalších materiálních, morálních i lidských hodnot nadnárodními a cizími společnostmi.

Existuje nervozita mezi lidmi a obavy co a jak bude dále, které vyplývají z každodenního života, neomezeného působení ze strany cizích sil, uplatňování cizí nepřijatelné kultury, kterou jsou Češi, Moravané a Slezané povinni respektovat.

Ze strany tradičního Sudetoněmeckého landsmanšaftu (SL) působí v ČR organiza-

ce, jako je SKS, Sudetoněmecké krajské sdružení, v rozčlenění podle míst – jako například Nordmähren (Severní Morava), Aldergebirge (Orlické hory), Riesengebirge (Krkonoše) a řada dalších. Podobně Vertriebenenverband, jehož předsedou je od r. 2014 Bernd Posselt. Dále Seligerovo sdružení a řada dalších organizací uplatňujících nároky na území a majetek občanů a státu Česká republika.

Od r. 2003 má SL informační kancelář v Praze pod názvem „SKS“ informační středisko Praha, s. r. o. Všechny organizace mají své německé spolkové předsedy a mluvčí. Sdružení Ackermann-Gemeinde, z.s., umístěné v Praze 2, Vyšehradská 320/49, vede předseda představenstva – ministr kultury ČR D. Herman.

Všechny organizace přijaly, respektují a uplatňují vývoje z omluvy, kterou sudetským Němcům vyjádřil koncem roku 1989 prezident ČR Václav Havel. Podobně z vyjádření nejvyššího představitele československé diplomacie, předneseném začátkem roku 1990 Jiřím Dienstbierem ve Federálním shromáždění.

Česká republika respektovala a vycházela v poválečných jednáních ze závěrů přijatých ve dnech 17. 7.-2. 8. 1945 představiteli SSSR, USA a Velké Británie, s připojením Francie od srpna 1945, na postupimské konferenci pro řešení poválečných otázek poraženého Německa.

Otázky důstojného uctění obětí fašismu v ČR byly symbolicky zdůrazněny Památníkem Lidice a dále průběžnými vzpomínkovými akcemi celostátního i místního rozsahu. V širokém měřítku byla uplatňována snaha přejít na mírové řešení problematických dějů a k realizaci kroků pro zajištění mírového života současnosti i budoucnosti. Nevěnovala se zvláštní pozornost symbolickému připomínání vyhnaní našich občanů z vlastních domů a vlastního území fašistickými organizacemi a jednotlivci od zahájení existence Československa v r. 1918.

Uctění utrpení občanů

Postupy Sudetenlandsmanšaftu na území naší republiky přivedly historiky a pamětníky k tomu, aby vybudovali důstojné památníky, připomínající utrpení slovanských občanů ČR.

Jedním z nich je Památník občanů Československa, vyhnaných v r. 1938 z českého pohraničí v Plzni. Myšlenku a prvé kroky učinil Kruh vyhnaných občanů před deseti roky. Množství organizačních a finančních problémů spojených s úbytkem členů Kruhu vyhnaných nakonec řešil Oblastní výbor Českého svazu bojovníků za svobodu Plzeň. V roce 2010 převzal od Kruhu vyhnaných veškerou odpovědnost za výstavbu a celkové řešení do své kompetence. Podařilo se mu vyřešit velmi ožehavý problém změny několika vytypovaných míst v různých částech města Plzeň. Díky finančnímu příspěvku bývalého hejtmana kraje M. Chovance, příspěvku radnice města a vynaložením vlastních zdrojů a příznivým finančním přístupem organizací, které tvořily památník, částka okolo 300 000 Kč byla dostatečná. Poděkování patří řediteli a pracovníkům Kamenolomu v Ostroměři u Hradce Králové, kteří zajistili vyhovující surovinu jemný pískovec s vysokou trvanlivostí. Ing. Tomáš Křivanec zpracoval realizační projekt. Tvar, úpravu a funkčnost řešil Ing. architekt Petr Tauš. Montáž včetně úpravy okolí, cest, prostoru celkové provedla firma Kamenoprmysl Plzeň. Ing. J. Pěnička a Ing. J. Hejda z Obory-zařízení pro okrasné dřeviny a ovocné stromy z Valdic u Jičína zajistili hezkou kulisu celému objektu, kterou bude tvořit osm slovanských lip, dary spolků, které jsou s památníkem bytostně spjaty. Mužské členstvo několika spolků si vyhmulo rukávy, zkrátilo nohavice, aby společně lipy zasadilo. Lze očekávat, že v příštím roce a následném období budou důstojnou kulisu památníku, místem příjemného posezení a vnímání odkazu lidem, které památník ztvárňuje. Na 200 českých občanů se ve dnech 22. září a 21. října 2016 zúčastnilo odhalení a sázení lip. S hlavními projevy, které vyjádřily hloubku myšlenky, záměru celého slavnostního odhalení vystoupili zástupci ČSBS, Slovanského výboru, Matice ČMS, Nadace 2000 a dalších organizací. Přijeli z nejrůznějších míst a měst: Prahy, Brna, Plzně, Semil, Ostravy, Nýřan, Klatov a dalších míst. Vlastenecké sdružení antifašistů, z.s., ze Severovýchodních Čech pod vedením předsedkyně V. Hotmarové svojí přítomností zdůraznilo, že spolky ČR stojí s širokou aktivitou v boji proti neofašismu a za progres veškerého hnutí.

S radostí lze konstatovat, že nedaleko uvedeného památníku byl v Plzni letos odhalen Památník bojovníků a obětí válek po dlouhém období příprav a výstavby.

Památníky v boji proti neofašismu

Díky aktivitě spolků a spolupracujících organizací byl 1. října letošního roku odhalen podobný památník v Postoloprtech, dále 8. listopadu Pamětní deska na nádraží v Jeseníku, předtím na Masarykově nádraží v Praze a dalších místech ČR. V přípravě jsou památníky a pamětní desky v nejrůznějších místech ČR, aby připomínaly neradostné události, k nimž ČR byla přinucena, zároveň aby demonstrovaly jednotnou aktivitu občanů sdružených ve spolcích jako cestu důstojné vzpomínky na minulost a obranu proti nepřátelům republiky. (jn)

Stranu 7 připravila Julie Masopustová.



Signatáři postupimské konference. Zleva: Josif Vissarionovič Stalin, Harry S. Truman a Winston Churchill



Předsedové společnosti Vertriebenenverband B. Posselt (uprostřed) a Ackermann-Gemeinde D. Herman (vlevo) na Sudetoněmeckém sráze

LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA ● LISTÁRNA

Sportovní a kulturní život v Luhanské lidové republice

(Dokončení ze s. 1)

Kulturní dům Hutníků

SSSR a poté Ukrajina jsou známy vysokou úrovní kultury. Umělecké soubory z Donbasu, ať už taneční, pěvecké nebo divadelní, jezdily po celém světě a všude sklízely ohromné ovace. Vysoká úroveň uměleckých souborů na Donbasu zůstala, ale tyto soubory bohužel nyní své umění mohou ukazovat jen v LLR, DLR a Rusku. O vysoké úrovni donbaských souborů jsem se přesvědčil na několika koncertech.

Kulturní dům Hutníků v Alčevsku uspořádal 4. září předhličky svých tanečních a pěveckých souborů. Pestrá směsice vystoupení dětí i mládeže vyvolala velký aplaus u obecenstva, které kromě běžných diváků tvořily děti, které se chtěly hned po vystoupení zapsat do nějakého souboru. Po předhličce se u zapisovatelů tvořily fronty. Měl jsem možnost se setkat s vedoucí uměleckých souborů KD Hutníků Natalií Petrovovou. Potvrdila mi, že před rokem 2014 vyjížděly alčevské soubory do zahraničí, i do ČR. Nyní to bohužel není možné. Uvítala by ale, když by nějaký umělecký soubor z ČR zavítal do Alčevsku.

Den horníků

Viděl jsem i koncert ke Dni horníků 28. srpna v Parku vítězství v Alčevsku. Den horníků se slaví o celé zemi, v každém městě i vesnici poslední neděli v srpnu. Tady si práce horníků váží. Líbila se mi věta z projevu: „Velmi si vážíme vaší práce, milí horníci. Vy nám přinášíte teplo a světlo do našich domovů. Riskujete pro nás vaše zdraví a mnohdy i životy.“ V průběhu slavnosti byla mnohokrát vyjádřena úcta hornické dřině. Také zaznělo několik písní oslavujících tuto těžkou práci. Jak tato úcta kontrastuje s neúctou k výkonům horníků v ČR po roce 1989, bylo jasně vyjádřeno zrušením Dne horníků v naší zemi.

Návštěva u Jeleny

Líza, kamarádka gymnastky Máši, mě seznámila se svou učitelkou zpěvu Jelenou Čiňonovou. Navštívili jsme ji nejprve v Hudební škole č. 2 v Alčevsku. Jelena je také skladatelka a klavíristka. Ukázala nám své přeprané album fotografií ze svých koncertů. Druhý den nás pozvala na návštěvu k sobě domů. Ukázala nám sbírku starožitností i moderních předmětů. Vyprávěla o své životní cestě. Před válkou pořadala

koncerty po celé Ukrajině (nejčastěji v Kyjevě a ve Lvově), i v Rusku (hlavně v Sankt Petěrburgu). Od roku 2014 už na Ukrajině koncerty pořádat nelze. Vztahy s ukrajinskými umělci však zůstaly zachovány. Zhlédli jsme i záznam jejího koncertu. Na závěr návštěvy nám Líza zazpívala ruskou píseň za klavírního doprovodu Jeleny.

Další koncerty

Zhlédl jsem ještě několik výborných koncertů. Koncert ke Dni města před alčevskou radnicí 10. září jsme sledovali spolu s Jelenou, Lízou a Mášou. Na koncertu zpívalo i několik Jeleniných žákyň. Na koncertu ke Dni mikrorajónu (obvodu) Vasilevka v Alčevsku 9. října (obvod, kde se nachází 13. škola, do níž chodí Bohdanka) jsem byl přivítán jako host z ČR. Sešel jsem se zde s mnoha rodiči, učiteli i žáky školy. Přítomni byli i místní kozáci, kteří pro všechny uvařili kozácké národní jídlo tarančuk (zeleninová polévka se skopovým masem a brambory). Kromě koncertu zde byly i hry a soutěže pro děti i dospělé a na závěr diskotéka.

JAROMÍR VAŠEK
Alčevsk, LLR
(Haló noviny 26. 10. 2016)

Projev primátora Svidníku Ing. Jána Holodňáka

Je pre mňa veľkou ctou vás srdečne a úprimne pozdraviť a privítať v našom meste na spomienkových oslavách konaných pri príležitosti 72. výročia Dňa hrdinov Karpatsko-duklianskej operácie. Víťajte, ste pre nás veľmi vzácní a milí hostia.

Som nesmierne rád, že dnešné oslavy sa zapíšu do histórie tým, že prvýkrát si tento deň pripomínáme ako mu v skutočnosti patrí – Deň hrdinov Karpatsko-duklianskej operácie. Naši vojaci bojujúci v Karpatsko-duklianskej operácii boli, sú a vždy budú hrdinovia, ktorí si zaslúžia našu hlbokú vďaku a úctu.

Len veľmi ťažko si súčasný človek dokáže predstaviť, čo to vojna je, že to nie je len oslava hrdinstva, ale že to je strašná bolesť, utrpenie, niečo neuveriteľné čo môže človeku urobiť. To boli krutosti, o ktorých už dnes nehovoríme. Hovoríme len o číslach padlých a mena už nespomínáme. Tolko z citátu pani Zoe Klusákovovej-Svobodovej.

Prato chcem tu na tomto mieste vzdať hold a úctu všetkým hrdinom, ktorí položili svoje životy počas Karpatsko-duklianskej operácie a vyslovit jedno veľké ďakujeme Vám žijúcim účastníkom jednej z najťažších bitiek 2. svetovej vojny. Vy ste naši hrdinovia a vy budete zapísaní zlatými písmenami v histórii našich krajín. S Karpatsko-duklianskou operáciou je úzko spojené meno výnimočného človeka a to armádneho generála Ludvíka Svobodu. Tu pri vašej soche

vám chcem pán generál povedať, že na vás spomíname s nesmiernou úctou a vďakou. Ani po dlhých rokoch naši občania nezabudli, čo všetko ste pre nich urobili. Táto úcta prechádza z generácie na generáciu. Meno armádneho generála Ludvíka Svobodu je vo Svidníku nedotknuteľné a my sa k nemu hrdo hlásime. Ďakujeme pán generál.

Pravidelnou účastníčkou našich osláv je vzácný človek, ktorého si nesmierne vážim a mám rád je dcéra Ludvíka Svobodu Zoe

6. októbra 1944 ako prvá prekročila poľsko-československú hranicu.

Obrovská úcta a vďaka patrí viac ako 9000 vojakom Červenej armády, ktorí sú pochovaní v spoločných hroboch pri Pamätníku Červenej armády vo Svidníku. To sú hrdinovia, na ktorých nikdy nezabudneme a ďakujeme.

Blahopřejeme!

- **Volkmár Georg Müller** ze Dvora Králové n/Labem se dožívá dne 2. prosince 82 let.
- **František Havlík** z Prahy se dožívá 3. prosince 81 let.
- V Hradci Králové oslaví 74. narozeniny 3. prosince, aktivista Slovenského výboru ČR, z.s. **Jozef Kica**.
- **František Tázler** ve Vepřovicích bude slavit 5. prosince 76. narozeniny.
- **Marie Vrzalová** z Prahy, aktivistka Slovenského výboru ČR, z.s., oslaví dne 5. prosince 88. narozeniny.
- **Jaroslav Pokorný** z Prahy bude slavit 8. prosince 61. narozeniny.
- V Bilíně oslaví 76. narozeniny 8. prosince **Zdeněk Rezáček**.
- **Bohumila Špůrková** ve Valašském Meziříčí oslaví 10. prosince 80. narozeniny.
- V Plzni bude slavit naše aktivistka **Marie Urbánková** 14. prosince 66. narozeniny.
- **Pavlna Bílková** z Maršova oslaví 16. prosince 73. narozeniny.
- **Václav Duczynski** se dožívá v Plzni 18. prosince 95. let.
- V Lounech bude slavit **Zdeňka Koteňová** 19. prosince 74. narozeniny.
- **Štěpán Rozehnal** z Valašského Meziříčí se dožívá 90. let 19. prosince.
- Aktivista Slovenského výboru ČR, z.s., **Vít Záhora** oslaví v Praze dne 19. prosince 77. narozeniny.
- **Pavol Bachorík** z Prahy se dožívá 20. prosince 90. let.
- Předseda revizní komise, fotograf **Karel Mevald** oslaví v Praze 84. narozeniny 21. prosince.
- **Václav Čermák** v Jirkově bude slavit 71. narozeniny 23. prosince.
- 80. let narozeniny oslaví 25. prosince v Postoloprtech **Milan Zelenka**.
- **Milada Hnátková** se dožívá v Praze 26. prosince 85 let.
- V Plzni se dožívá 94 let **Zdenka Lejhancová** 28. prosince.
- **Zuzana Morongová** z Kaplic oslaví 57. narozeniny 28. prosince.
- V Brně se dožívá 83. let náš bývalý aktivista **Josef Kuta** 29. prosince.
- **Vlasta Babovcová**, členka Celostátní rady Slovenského výboru ČR, z.s., aktivistka, distributorka Slovenské vzájemnosti, oslaví ve Vsetíně 30. prosince 75. narozeniny.

Všem jmenovaným i nejmenovaným prosincovým oslavencům gratulujeme!



Nejdůležitější pozitivní zprávou pro svět z těchto voleb je, že i neoblíbení se mohou stát prezidentem USA...

Ocenění armádního generála Ludvíka Svobody

Rada Klubu generálů SR (občianske združenie) na svojom rokovaní dňa 6. 9. 2016 v zmysle Stanov KG SR rozhodla o udelení čestného členstva v KG SR in memoriam arm. gen. Ludvíkovi Svobodovi ako výraz ocenenia jeho zásluh vojaka – generála počas národnoslobodzovacieho boja v 2. svetovej vojne a neskor ako osobnosti v medzinárodnom mierovom hnutí. Slávnostný akt odovzdania certifikátu sa uskutočnil na Velvy-

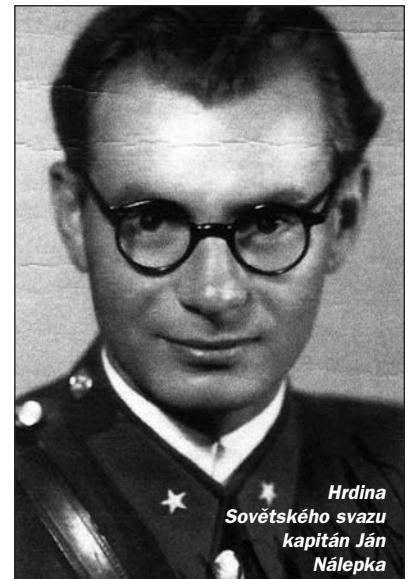
slanectve SR v Praze dňa 8. 11. 2016 o 11.00 hod. Certifikát bol odovzdaný Zoe Klusákovovej-Svobodovej (dcére), za prítomnosti veľvyslanca Petra Weisa a vybraných zástupcov občianskych združení ČR – Spoločnosť Ludvíka Svobodu, Československá obec legionárska, Český svaz bojovníků za svobodu a Klub generálů České republiky. Prítomna zde i delegácia KG SR v čele s predsedom generalporučikom Petrom Gajolesem.

Člověk – hrdina, vlastenec

Ján Nálepka, naroden roku 1912.

Tohoto, pôvodným povoláním učitele, přivedla do armády mobilizace po vzniku samostatného Slovenského státu. Díky vzdělání zastával různé nižší, velitelské funkce. Nejprve v nasazení v konfliktech proti Maďarsku i proti Polsku. Při nasazení armády samostatného Slovenského státu po boku Německa v bojích proti Sovětskému svazu byl v roce 1942 převelen do Běloruska. Rovněž i zde v nižší velitelské funkci. Při svém zařazení u Zajišťovací divize nasazené proti partyzánům jim projevoval sympatie. Toto Nálepko nasazení a aktivní pomoc partyzánům, mělo zásadní vliv na jeho další rozhodování.

V následujícím roce 1943 z armády dezerteruje s dalšími příslušníky slovenské armády. Za toto rozhodnutí existoval tehdy jediný trest a to trest smrti. Ján Nálepka se zapojuje po boku partyzánů do boje proti Němcům a armádám jejich přísluhovačů. Neodchází k slovenské jednotce formované v Sovětském svazu. Ve funkci velitele 1. československého partyzánského oddílu v SSSR bojuje po boku Rudé armády v Kyjevské operaci.



Hrdina
Sovětského svazu
kapitán Ján
Nálepka

16. listopadu 1943 kapitán Ján Nálepka v bojích u města Ovruc padl. Za svou partyzánskou činnost po boku Rudé armády získal nejvyšší sovětské vyznamenání – titul Hrdina SSSR. (sh)

Pozvánka

Již tradičně se bude konat dne 15. 12. 2016 v 16 hod. na RSVK v Praze 6, Na Zátorce, ATAMANSKÁ JOLKA.

Děti přivítá Sněhurka, přijde Děda Mráz a Loutkové divadlo s Ježíškem.

Info a rezervace: Džubová – tel. 603 172 455, dzjubova@kazaki.cz, Weberová – tel. 720 188 292.

Udělejte radost svým dětem a vnukům.

Ocenění medailemi

Svaz bojovníků za svobodu oceňoval: operní pěvkyně **Gabriela Beňačková**, publicista **Jan Petránek** a lékař **Rajko Doleček** patří k 13 osobnostem, jimž ČSBS udělil své medaile. Ocenění předal v sídle Senátu na shromáždění, kterým vyvrcholily oslavy 70. výročí vzniku někdejšího Svazu národní revoluce, předseda ČSBS.

K oceněným patřili bývalý místopředseda Senátu **Jaroslav Musial**, herec a bývalý ředitel Nadace Život umělce **Jiří Novotný**, hudební skladatel **Vadim Petrov**, kapelník

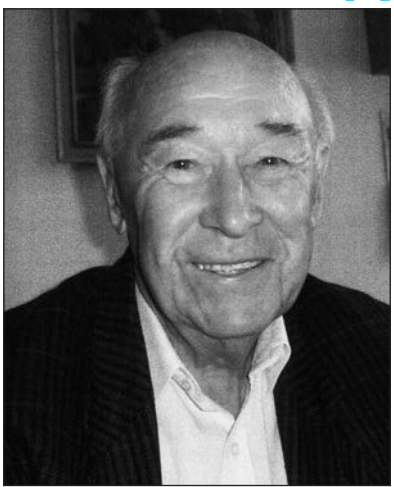
Jan Slabák. Medaile dostali také středoškolaři **Martin Rössner** a **Pavel Frkal** z Valašského Meziříčí, kteří pomohli zachránit život studentovi sraženému vlakem.

Záslužný kříž převzal předseda Slovenského svazu protifašistických bojovníků **Pavol Sečkář**, medaili dostal také válečný veterán a předseda Sdružení českého národního povstání **Antonín Štícha**.

Kosovoonline

Jméno naší redakce odměněným ze srdce blahopřejeme!

Odešel náš dobrý přítel



Náš žalov

Ve věku 88 let zemřel 11. října 2016 náš dobrý přítel **Ing. Miroslav Mucha, CSc.** Byl aktivním členem Slovenského výboru ČR a patřil k jeho zakládajícím členům, kteří společně s prof. Břetislavem Chválou připravovali Všeslovenský sjezd v Praze v roce 1998. Patřil rovněž k zakládajícím členům Společnosti 2001 a setkáni v rámci této společnosti se po řadu let činnorodě zúčastňoval. Odchod přítele Muchy je pro Slovenský výbor ČR citelnou ztrátou; vystupoval vždy důsledně za jednotu slovenských organizací a slovenskou vzájemnost, proti pokusům o její oslabování a tříštění.

Redakce